

ZOPPO

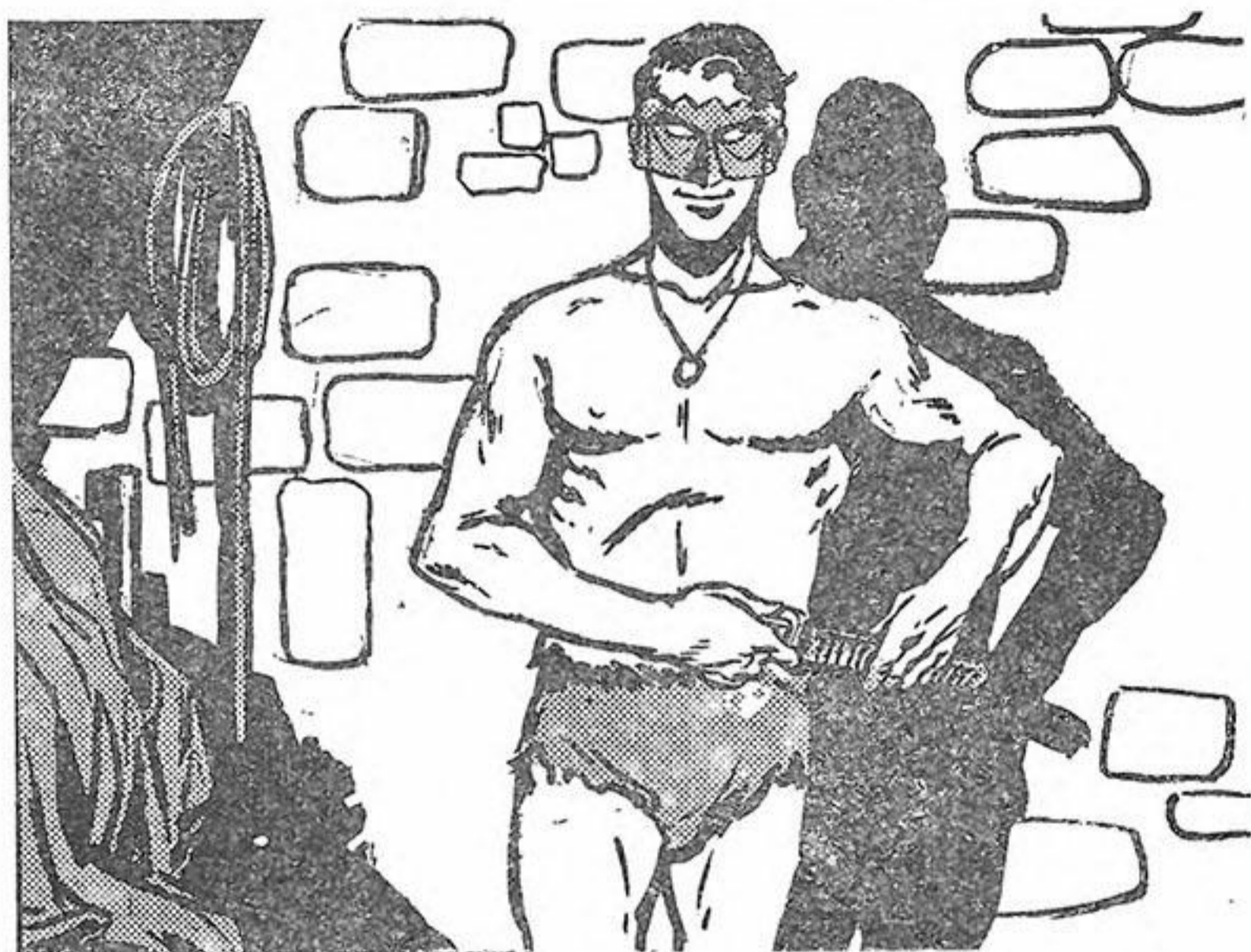
1

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η ΧΡΥΣΗ
ΜΑΣΚΑ

Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΣΚΑ

Ἐφοῦ φόρεσε τὸ μαγιό, ὁ Δὸν Πάμπλο πέρασε στὸ κεφάλι του τὴ χρυσὴ μάσκα τῶν Ἴνκας.

Πειρατὲς
τοῦ Ἀμαζονίου

ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ ἔχει ἀνάψει γιὰ καλὰ αὐτὸ τὸ βράδυ, στὰ πολυτελῆ σαλόνια τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, (*), ὅπου παρευρίσκεται ὁ καλύτερο ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ κοινωρία τοῦ Μανάους. Ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, ὁ πλουσιώ-

(*) Ἀθιέντα λέγεται στὴ Βραζιλία τὸ ἀγρόκτημα.

τερος κτηματίας τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, εἶναι μοναδικὸς στὸ νὰ ὀργανώνη γλέντια. Καί, ἐνῶ ἡ νεολαία χορεύει μὲ κέφι τὶς πιὸ ζωηρὲς βραζιλιάνικες σάμπες, ὁ Δὸν Πάμπλο κυκλοφορεῖ ἀνάμεσα στοὺς ὀμίλους τῶν καλεσμένων του κομψός, μέσα στὸ ἄσπρο σμόκιν του, χαμογελαστός, τέλειος τύπος κοσμικοῦ οἰκοδεσπότη.

Κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ὀμίλους ἐκείνους εἶναι ὁ Μάριο Περέθ,

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ●

ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μανάου, Σφιγμένος μέσα στὴν στολή του, ὁ ἀστυνόμος ἀγορεύει στὸ ἀκροατήριό του χειρονομώντας ζωηρὰ καί, τῆ στιγμῇ ποὺ ὁ Δὸν Ντελόρο πλησιάζει, τὸν ἀκούει νὰ λέη:

— Μὴν ἀμφιβάλλετε, κυρίες μου. Πολὺ γρήγορα ὁ γελοῖος αὐτὸς τύπος ποὺ αὐτοτιτλοφορεῖται Ζορρό τῆς Ζούγκλας, θὰ πέση στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ σταματήσῃ ἡ ἐγκληματικὴ του δράσις.

— Ἀγαπητέ μου Περέθ, λέει χαμογελώντας ὁ δὸν Ντελόρο. Φαίνεται πὼς ἐτίμησες μὲ ἰδιαίτερη ὄρεξι τὰ ποτά μου καὶ ἄρχισες πάλι νὰ βλέπῃς παντοῦ τὸν Ζορρό! Τί σοῦ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος, ἐπὶ τέλους;

Ὁ ἀστυνομικὸς γίνεται κόκκινος σὰν βρασμένος ἀστακὸς καὶ ἡ φωνή του ἀκούγεται ὅμοια μὲ μουγγρητό:

— Τί μοῦ ἔχει κάνει! βρυχᾶται. Καὶ τί μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ ἐμένα προσωπικά; Μακάρι νὰ ξεγελιόταν νὰ βρεθῆ ἀντιμέτωπός μου. Ἔχω ἐδῶ — καὶ χτυπάει μὲ ἔμφασι τὴ θήκη τοῦ ὑπηρεσιακοῦ του πιστολιοῦ — ἓνα ἐπιχείρημα ποὺ θὰ τὸν πείσῃ ἀμέσως ὅτι δὲν ἀστειεύομαι.

— Μὰ τότε λοιπόν; Γιατί τὸν κυνηγᾷς;

— Ἐπειδὴ παίρνει τὸ νόμο στὰ χέρια του! Ἐπειδὴ ξεσηκώνει τοὺς Ἰνδιάνους! Ἐπειδὴ ἐπιτίθεται ἐναντίον ἀνθρώπων ἐμφανιζόμενος δῆθεν ὡς προστάτης τῶν ἀδικη-

μένων. Καί, ὅπως θὰ ἤξερες, καλέ μου φίλε, ἂν δὲν σὲ ἀποσχολοῦσε τόσο πολὺ ἡ ἐντομολογία, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν πράξεις ποὺ τιμωροῦνται ἀπὸ τὸ νόμο!

Ὁ Δὸν Ντελόρο χαμογελάει.

— Καλά-καλά! κάνει. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ συγχύσω. Ἄλλωστε, αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις μὲ ἀφίνει μᾶλλον ἀδιάφορο. Εὐτυχῶς, ἡ ἐντομολογία εἶναι κάτι ποὺ δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸ νόμο καὶ στὴ ζούγκλα τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου ὑπάρχουν τουλάχιστον διακόσιες χιλιάδες ἄγνωστα ἕντομα. Σοῦ ἀφίνω λοιπὸν τὴ δόξα τῆς συλλήψεως τοῦ Ζορρό καὶ περιορίζω τὶς φιλοδοξίες μου στὴ συλλογὴ ἐντόμων.

— Ἀλήθεια, Δὸν Πάμπλο, λέει μιὰ νεαρὴ καλλονὴ δίπλα του, στὶς ἐντομολογικές σας ἐκδρομὲς δὲν ἔτυχε καμμιά φορὰ νὰ συναντήσετε αὐτὸν τὸν Ζορρό;

— Ὁχι, σενιορίτα, ἀπαντᾷ ὁ πλούσιος κτηματίας. Καὶ χαίρομαι πολὺ γι' αὐτό, ἐπειδὴ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος τοῦ φίλου μου τοῦ Περέθ.

— Αὐτὸ δὰ νὰ λέγεται, ψιθυρίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια τῆς μιᾶ ἄλλῃ νέᾳ ποὺ στέκεται δίπλα στὸν ἀστυνόμο, κάνοντας τὸν τελευταῖο νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ ἐπιτιμητικά.

Ἀμέσως ὕστερα αὐτὸς στρέφει τὸ βλέμμα του στὸν οἰκοδεσπότη ἀνησυχώντας μήπως τὰ προσβλητικὰ λόγια

ἔφτασαν στ' αὐτιά του.

Ὁ Δὸν Ντελόρο, ὅμως δὲν φαίνεται νὰ ἔχη ἀκούσει τὴν εἰρωνικὴ φράσι. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀστυνόμος εἶχε γυρίσει τὸ κεφάλι του, αὐτὸς εἶδε τὸν γέρο - Φερνάντο, τὸν ὑπηρέτη του, ποὺ τοῦ ἔκανε ἓνα ἀδιόρατο νεῦμα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης. Στὴν ἔκφρασί του, ὅμως δὲν ἀλλάζει τίποτε. Καί, ὅταν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς καλεσμένους του, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι χαμογελαστός.

Ὁ γέρο - Φερνάντο, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, ποὺ εἶναι στὴν οἰκογένεια τῶν Ντελόρο ἀπὸ τότε ποὺ θυμᾶται τὸν κόσμο ὁ Δὸν Πάμπλο, τὸν περιμένει μέσα στὴ βιβλιοθήκη μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀνυπομονησίας στὸ ρυτιδωμένο του πρόσωπο.

— Πατρόν! Ἄφεντικό!, λέει μόλις ἡ πόρτα κλείνει πίσω ἀπὸ τὸν Δὸν Πάμπλο. Στὴν Πούντα ντὲ Λὸς Καρακάς φάνηκε τὸ πύρινο Ζ ἢ τ α! Καὶ τὰ τύμπανα τῶν Ἐρυθροδέρμων τῆς ζούγκλας καλοῦν ἐπείγοντως τὸν Ζορρό!

Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ Δὸν Πάμπλο δὲν ἀλλάζει καθόλου καὶ ἡ φωνὴ του εἶναι ἀπόλυτα ἤρεμη ὅταν ρωτᾶ:

— Καὶ τί λένε τὰ τύμπανα;

— Ὅτι οἱ δουλέμποροι χτύπησαν ξανά! Μιὰ συμμορία ἀπὸ τρία χλωμὰ πρόσωπα καὶ πολλοὺς μιγάδες ἐπέδραμε σὲ ἓνα χωριὸ τῶν Ἰνδιάνων Καπολάτος. Οἱ συμμορίτες εἶχαν ὅλοι ραβδιά

ποὺ φτύνουν φωτιά. Σκότωσαν τὰ γυναικόπαιδα καὶ τοὺς γέρους καὶ πῆραν αἰχμαλώτους τοὺς ἄνδρες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Δὸν Πάμπλο σκοτεινιάζει καὶ κάποια ἀπειλητικὴ νότα τρυπώνει στὴ φωνή του.

— Πρὸς τὰ ποῦ τράβηξαν οἱ συμμορίτες, Φερνάντο; ρώτησε. Λένε τίποτε τὰ τύμπανα;

— Σὶ πατρόν! Ναί, ἀφεντικό! Μερικοὶ σερινγκουέρος στὴ Σιέρρα Πακαράϊμα εἶδαν μιὰ συνοδεία νὰ περνᾷ βιαστικὰ ἀπὸ τὴ ζούγκλα στὴν περιοχὴ τους. Στὸ μεταξὺ ὅλοι οἱ Ἰνδιάνοι βρίσκονται σὲ συναγερμὸ καὶ παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις τους.

— Καλά, Φερνάντο, λέει λακωνικὰ ὁ Δὸν Πάμπλο. Πήγαινε τώρα καὶ θά...

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ ἀκούγεται μιὰ ἡχηρὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βεράντας.

Καὶ τὴν ἐπομένη στιγμὴ μπαίνει στὸ δωμάτιο ἓνας ἡλικιωμένος γκριζομάλλης ἄντρας, μὲ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔχουν ἐπάνω τους τὴ σφραγίδα τῆς καλωσύνης.

— Καλῶς τὸ γιατρό, λέει μὲ ἐγκαρδιότητα ὁ Δὸν Πάμπλο. Γιατί μόνος γιατρέ μου; Ποῦ εἶναι ἡ δόνα Λετίτσια;

— Τὴν ἄφησα νὰ κουτσομπολεύῃ μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ δικαστή, λέει ὁ γιατρός. Βγῆκα νὰ πάρω λίγον ἀέρα στὴ βεράντα καὶ ἄκουσα τὰ τύμπανα τῶν Ἰνδιάνων. Τί λές; Φαντάζεσαι ὅτι θὰ ἐνδιαφερθῆ ὁ Ζορρό γιὰ τὴν τύχη αὐ-

των των δυστυχισμένων;
Τὸ ὕφος τοῦ Δὸν Ντελόρο
εἶναι συλλογισμένο.

— Εἶναι τὸ τρίτο κρούσμα
ἐπιδρομῆς τῶν δουλεμπόρων,
λέει μὲ βαρειά καὶ ἥρεμη φωνή.
Ἔχω τὴ γνώμη λοιπόν,
ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ ἐπέμβῃ ὁ
Ζορρό. Γιατί, ἂν περιμένουν
τὰ θύματά τους σωτηρία ἀπὸ
τὸν φίλο μας τὸν σεγιὸρ Πε-
ρέθ, τὸν ἀστυνόμο...

— Θὰ πάνε κι' αὐτοὶ νὰ
συναντήσουν τοὺς ἄλλους
πρὶν ὁ ἀστυνόμος κουνήσει
τὴν κοιλιὰ του, συμπληρώνει
ὁ γιατρός.

— Ἀκριβῶς, συμφωνεῖ κι'
ὁ Δὸν Πάμπλο.

— Τότε λοιπὸν εὔχομαι

καλὸ κυνήγι στὸν Ζορρό, λέει
σοβαρὰ ὁ γκριζομάλλης ἄν-
δρας. Καὶ ἐλπίζω νὰ εἶναι
προσεκτικός.

Ὁ δὸν Ντελόρο χαμογε-
λάει καὶ τὸ πρόσωπό του
παίρνει νεανικὴ, παιδικὴ σχε-
δὸν ἔκφρασι.

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιατρέ
μου, λέει. Θὰ εἶναι πολὺ προ-
σεκτικός.

* * *

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ βιβλιο-
θήκη ὁ δὸν Ντελόρο εἶναι ἀ-
γνώριστος. Τὸ πρόσωπό του
ἔχει γίνει κατακίτρινο καὶ ἀ-
πὸ τὴν ἔκφρασί του εἶναι φα-
νερὸ ὅτι ὑποφέρει. Προχωρεῖ
ὡς τὴν πόρτα τῆς βεράντας
καὶ στέκεται νὰ πάρῃ μιὰ βα-

Ὁ Πάντσο βλέποντας τὸ Ζορρό ἔνοιωσε ἀνακούφισι.

θειά ανόισα.

Στην αρχή, οί καλεσμένοι του, δέν προσέχουν τήν ξαφνική μεταβολή που έχει συμβή στον οίκοδεσπότη. Ἄλλὰ ἐκείνη ἀκριβῶς τή στιγμή ὁ γιατρός μπαίνει ἀπό τή βεράντα στο σαλόνι, καί ἡ φωνή του κάνει τούς πιό πολλούς ἀπό τούς καλεσμένους νά γυρίσουν μέ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ μέρος του.

— Δὸν Πάμπλο!, κάνει ὁ γιατρός ἀνήσυχα. Τί συμβαίνει;

— Τί... τίποτε, ἀρθρώνει ὁ Δὸν Ντελόρο μέ δυσκολία, ἐπειδὴ τὰ δόντια του χτυπάνε σάν νά βρίσκεται στο Βόρειο Πόλο.

— Μὰ ἐσύ, παιδί μου, ἔχεις ρίγος δυνατό, λέει ὁ γιατρός φωναχτά. Σ' ἔπιασε πάλι ἡ κρίσις τῆς ἐλονοσίας! Στὸ κρεβάτι ἀμέσως!

— Μά... μάάά, λέει ὁ Δὸν Πάμπλο.

— Δέν ἔχει μὰ καί ξεμά, λέει ἐπιταχτικά ὁ γιατρός. Εἶσαι ἄρρωστος καί χρειάζεσαι ἀμέσως κρεβάτι. Φερνάντο!

— Ὅριστε, γιατρέ μου, κάνει ὁ γέρος ὑπηρέτης πλησιάζοντας βιαστικά.

— Πήγαινε τὸν κύριό σου στο δωμάτιό του. Βάλε τον στο κρεβάτι!

— Σὶ σεγιόρ, εἶπε ὁ Φερνάντο καί μέ πατρική στοργή παίρνει τὸ μπράτσο τοῦ νεαροῦ κυρίου του καί ἀπομακρύνεται μαζί του.

— Ὁ Δὸν Πάμπλο παρα-

καλεῖ νά τὸν συγχωρέσετε! φωνάζει ὁ γιατρός στοὺς καλεσμένους. Ὁ οἰκοδεσπότης μας ἔπαθε πάλι μιὰ κρίσι ἐλονοσίας ἀπ' αὐτὲς που τὸν πιάνουν τόσο συχνά. Καί πρέπει νά πλαγιάση.

Βλέμματα καί λέξεις συμπαιθείας συνώδευσαν τὸν ἄρρωστο, καθὼς ὁ Φερνάντο τὸν βοηθεῖ νά ἀνέβη στὴ σκάλα που φέρνει στο ἐπάνω πάτωμα. Ὑστερα, οἱ καλεσμένοι ἀρχίζουν νά διαλύωνται.

Ἀπὸ τούς πρώτους ὅμως που σπεύδουν νά φύγουν, εἶναι ὁ ἀστυνόμος Μάριο Περέθ. Περπατώντας μέ καταπληκτικὴ γιὰ τὸν ὄγκο του εὐκινησία, διασχίζει τούς ὁμίλους τῶν ἄλλων καλεσμένων καί βγαίνει στο προαύλιο τῆς ἐπαύλεως.

— Γρήγορα, διατάζει τὸν ἀστυνομικὸ που ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ ὑπηρεσιακοῦ τοῦ αὐτοκινήτου. Γρήγορα στο ἀρχηγεῖο!

— Πατέρα!, ἀκούγεται μιὰ γυναικεῖα φωνὴ τή στιγμή που ὁ ὀδηγὸς κάνει ὄπισθεν γιὰ νά πάρη στροφή.

Καί ὁ σεγιόρ Περέθ γυρίζοντας, βλέπει νά τρέχη πρὸς τὸ αὐτοκίνητο ἡ νέα που εἶχε ψιθυρίσει τὰ προσβλητικὰ ἐκείνη λογία γιὰ τὸν Δὸν Ντελόρο.

— Ροζίτα!, κάνει ὁ ἀστυνόμος. Ἐλα, παιδί μου. Μὲ συγχωρεῖς που σὲ ξέχασα, ἀλλὰ εἶμαι πολὺ βιαστικός!

Ἡ νέα κάθεται δίπλα του, καί τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνη-

το όρμάει στον πλατύ έξοχικό δρόμο που ώδηγεῖ στο Μανάους, ἐνῶ ἡ σειρήνα του οὐρλιάζει μέσα στη νύχτα.

— Γιατί αὐτὴ ἡ βιασύνη; ρωτάει τὸν πατέρα της ἡ Ροζίτα.

— Ἐχω τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀπόψε θὰ ἔχουμε δράσι τοῦ Ζορρό, λέει μὲ ἔξαψι ὁ χοντρος ἀστυνόμος. Καὶ ἡ τύχη μὲ εὐνοεῖ. Θὰ τοῦ στήσωμε μιὰ παγίδα περίφημη, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν φαντάζομαι νὰ ξεφύγη.

— Μὰ πῶς τὸ ξέρεις; ρωτάει ἡ Ροζίτα.

Ἄν ὁ σεμιὸρ Περὲθ βρισκόταν σὲ μικρότερη νευρικότητα, θὰ πρόσεχε σίγουρα ὅτι ἡ φωνὴ της εἶναι κάπως ἀλλαγμένη.

— Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὰ τύμπανα!, δηλώνει θριαμβευτικὰ ὁ πατέρας της. Αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι οἱ Ἰνδιάνοι καλοῦν τὸν Ζορρό σὲ βοήθεια μὲ τὴ συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν ταμπουρίνος. Δὲν ξέρουν ὅτι αὐτὸς πρὶν ἐπικαλοῦνται εἶναι ἴσως καὶ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ποὺ ἀπήγαγε τοὺς ἰθαγενεῖς! Ὅπως καὶ ὁ Ζορρό δὲν ξέρει ὅτι παρακολουθῶ κι' ἐγὼ τὰ μηνύματα τῶν Ἰνδιάνων. Κι' ἔτσι, θὰ βρεθῆ στη φάκα!

Ἡ Ροζίτα δὲν ἀπαντᾷ. Ἀνάμεσα στὰ φρύδια της ἔχει σχηματισθῆ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα. Καὶ συλλογισμένη ἀκουμπάει τὸ κεφάλι της στὴ ράχη τοῦ καθίσματος.

Μιὰ μυστηριώδης ἀλλαγή

ΜΟΛΙΣ ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας κλείνει, ὁ Δὸν Ντελόρο ἀνασαίνει μὲ ἀνακούφισι καὶ γυρίζει στὸν γέρο Φερνάντο. Ἡ φωνὴ του ὅμως, τώρα, δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὸ τραύλισμα τοῦ ρίγους, καὶ τὸ σῶμα του ὀρθώνεται εὐκίνητο καὶ δυνατό.

— Ἐν τάξει, Φερνάντο, λέει. Καλὰ τὰ καταφέραμε. Πήγαινε τώρα. Δὲ σὲ χρειάζομαι.

Μένοντας μόνος, ὁ Δὸν Ντελόρο κλειδώνει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Ὑστερα, πετάει τὸ ἄσπρο σακκάκι του. Πλησιάζει τὸν τοῖχο τοῦ δωματίου ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του. Τὸ μεγάλο του δάχτυλο πιέζει δύο σημεία τοῦ σχεδίου τῆς ταπετσαρίας. Καί, ἀμέσως, ἓνα μέρος τοῦ τοίχου ὑποχωρεῖ ἐντελῶς ἀθόρυβα, σὰν πόρτα ἀφίνοντας νὰ φανῆ στὸ πάχος τοῦ τοίχου ἓνα σκοτεινὸ ἄνοιγμα.

Ἀποφασιστικὰ ὁ Δὸν Ντελόρο περνάει ἀπὸ τὴ μυστικὴ πόρτα μπαίνει σ' ἓνα ὑπόγειο διάδρομο καί, ἓνα τέταρτο ἀργότερα, βαδίζοντας γοργὰ βρίσκεται σὲ ἓνα κυκλικὸ δωμάτιο ποὺ σχηματίζεται στὸ βράχο.

Ὁ Δὸν Πάμπλο, μπαίνοντας ἐκεῖ, σταματᾷ. Ἀκουμπάει τὸ φανάρι, του κάτω σ' ἓνα ράφι τοῦ τοίχου καὶ ἀπὸ

ένα κοίλωμα του βράχου, τραβάει ένα σάκκο από χοντρό αδιάβροχο πανί. Μὲ γοργές κινήσεις γδύνεται. Καὶ στὴ θέσι τῶν ρούχων του, φοράει ἕνα μαγιὸ ἀπὸ δέρμα τζάγκουαρ. Τὸ χέρι του βυθίζεται στὸν σάκκο γιὰ δευτέρη φορά καὶ βγαίνει κρατῶντας μιὰ μάσκα. Ἄλλὰ ἡ μάσκα αὐτή, ἔχει ἀλλόκοτα χαρακτηριστικὰ καὶ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ χρυσάφι. Πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες, τὴν φοροῦσε ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἴνκα, ποὺ λάτρευαν τὸν ἥλιο στὸ μακρυνὸ Περού. Ὁ Δὸν Πάμπλο φορεῖ τὴν μάσκα. Περνάει στὴ ζώνη του ἕνα βαρὺ μαχαίρι, παίρνει στὸ χέρι του ἕνα κατάμαυρο μακρὸ μαστίγιο ἀπὸ δέρμα ἵπποποτάμου καὶ ἕτοιμος τώρα προχωρεῖ πιὸ γρήγορα στὸν ὑπόγειο διάδρομο. Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο βρίσκεται σὲ ἕνα ὑπόγειο δωμάτιο, μὲ ἀραιχνιασμένους τοίχους καὶ χαμηλὸ ταβάνι.

* * *

Στὴν ἐπαρχία τοῦ Μανάους, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νὰ τολμάη νὰ πλησιάσῃ τὴν Κάζα ντές Ὁμπρες, τὸ «Σπίτι τῶν Ἴσκιων», τὸν στοιχειωμένο παλιὸ πύργο ποὺ ὑψώνει τοὺς μαυρισμένους ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ ἐρειπωμένους τοίχους του σὲ ἀπόστασι ἐνάμισυ χιλιόμετρο ἀπὸ τὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ. Χτισμένος ἄγνωστο πρὶν ἀπὸ πόσους αἰῶνες ἀπὸ τοὺς πρώτους Ἰ-

σπανοὺς ποὺ ἀνέβηκαν τὸν Ἀμαζόνιο, φαντάζει σκυθρωπὸς καὶ φοβερὸς πνιγμένος μέσα στὴν τροπικὴ βλάστησι, καὶ πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ λένε ὅτι τὶς νύχτες στὶς γκρεμισμένες ἐπάλξεις του ἔχουν δῆ φαντάσματα νὰ πηγαινοέρχονται!

Μόνο ἕνας παράξενος ἄνθρωπος, ὄχι μόνο δὲν φοβᾶται τὸν πύργο, ἀλλὰ καὶ κατοικεῖ ἐκεῖ. Εἶναι ἕνας μικρὸς σωμας ἀνθρωπάκος, ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ὀνομάζουν Πάντσο Γίγαντα. Ὅλοι πιστεύουν ὅτι ὁ Πάντσο τᾶχει καλὰ μὲ τὰ στοιχεῖα ἂν δὲν εἶναι κι' ὁ ἴδιος στοιχειό!

Ἀπόψε, στὴ μέση ἑνὸς δωματίου τοῦ πύργου, ἕνας παράξενος ἄνθρωπος κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ διαβάζει. Διαβάζει δηλαδή, ὁ λόγος τὸ λέει. Μὲ τὸ ἀδύνατο κορμί του γυρμένο μπροστά, ἕτοιμος, θαρρεῖς, νὰ τιναχτῆ ὄρθιος, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ βιβλίον καὶ δέκα γύρω του. Πολλὲς φορές, τὸ χέρι του, στὸ ἄκουσμα κάποιου θόρυβου, τινάζεται πρὸς τὸ τραπέζι δίπλα του, ὅπου βρίσκεται ἕνα πιστόλι. Στὴ στάσι ἐκείνη, μένει μερικὰ δευτερόλεπτα, μὲ τὰ μάτια του γουρλωμένα καὶ τὸ αὐτὶ του στημένο. Καὶ μόνο ὅταν βεβαιώνεται πῶς ὁ θόρυβος δὲν ἔχει τίποτε τὸ ὑποπτό, ἀφίνει τὸ πιστόλι καὶ γυρίζει στὸ βιβλίον του, ἀπ' ὅπου διαβάζει, συλλαβίζοντας μὲ δυσκολία τὶς λέξεις φωναχτά.

— Μπράβο!, φωνάζει σὲ

μιὰ στιγμή. Ὠραΐα τοὺς τὴν κατάφερες, παλληκάρι μου. Μωρὲ νὰ μὴν εἶμαι μαζί σου νὰ τοὺς κάνω λυῶμα τοὺς ἄτιμους!

Καί, παρασυρμένος ἀπὸ πολεμικὸ μένος, σηκώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ πηγαινοέρχεται στὸ δωμάτιο κάνοντας κωμικοὺς μορφασμοὺς καὶ γουρλώνοντας τὰ μάτια του ἀπειλητικά. Ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν εἶναι ὁ Πάντσο ὁ Γίγαντας, ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν εἰρωνικὰ οἱ χωριανοὶ τῆς περιοχῆς.

Στὴ φαντασία του, βρίσκεται μὲ τὸν ἥρωα τοῦ μυθιστορήματος καὶ ἀγωνίζεται μαζί του ἐναντίον δέκα φοβερῶν κακούργων.

— Μιὰ γροθιά στὸ στομάχι καὶ πάει ὁ ἕνας! μονολογεῖ. Ἔτσι, ἀπὸ ἀριστερὰ στὰ δεξιὰ — καὶ κουνάει τὸ καλάμενιο μπράτσο του βίαια — καὶ θὰ τοῦ ἔρθῃ ὁ οὐρανὸς σφοντήλι. Ταυτόχρονα, μὲ τὸν ἀγκῶνα, ἕνα χτύπημα στὸ στόμα τοῦ δευτέρου ποὺ θὰ τοῦ σπάσῃ τὰ δόντια. Ἀνοίξαιμε κενὸ στὸν κλοιό... Ἄλλὰ αὐτὸς ὁ ἄτιμος μὲ ἀρπάζει ἀπὸ κάτω! Σκύβω ἀπὸτομα ὅμως, καὶ τὸν πετάω τρία μέτρα, μὲ σπασμένο τὸ σβέρκο! Τώρα, σὰς ἔχω καλά, παλληκάρηδες. Ναίμισατε πὼς μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε μὲ τὸν Πάντσο!

Ἀπότομα ὅμως, ὁ ἥρωϊκὸς πόλεμος σταματάει. Ὁ μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος γίνεται κατάχλωμος. Γιατί, ἀπὸ κάπου, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρ-

τα τοῦ δωματίου του, ἄκουσε κάποιον θόρυβο. Κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν κάνει λάθος. Δὲν γελιέται! Ὁχι! Εἶναι θόρυβος βημάτων!

— Μάντρε ντὲ Ντίο! Μητέρα τοῦ Θεοῦ!, κάνει ξεψυχισμένος καὶ τὰ χέρια του ἀνεβαίνουν στὸ λαιμό του, ποὺ νοιώθει κάτι νὰ τὸν πνίγη. Θέλει νὰ τρέξῃ νὰ ἀρπάξῃ τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀλλὰ τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ πέφτει κάτω λιπόθυμος.

Συνέρχεται ἀπὸ ἕνα γερὸ χαστούκι καὶ ἀντικρύζει ἀπὸ πάνω του ἕνα παράξενο πλάσμα. Ὁ σενιὸρ Περὲθ θὰ ἔδινε πολλὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρεθῇ τόσο κοντὰ ὅσο ὁ Πάντσο στὸν ὑψηλὸ ἐκείνο ἄντρα, ποὺ γιὰ μοναδικό του ρούχο ἔχει ἕνα μαγιὸ ἀπὸ δέρμα τζάγκουαρ καὶ ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ μιὰν ὀλόχρυση μάσκα.

Ὁ Πάντσο ὡστόσο, ποὺ μπορούσε νὰ λιποθυμήσῃ στὸ τρίξιμο κάποιου σανιδιοῦ τοῦ πατώματος, δὲν τρομάζει ἀντικρύζοντας τὴν ἀλλόκοτη ὀλόχρυση μορφή. Ἀντίθετα, ἀπὸ τὸ πρόσωπό του περνάει μιὰ ἔκφρασι ἀνακουφίσεως ποὺ παραχωρεῖ ἀμέσως τὴ θέσι τῆς σὲ ἕνα ἀπειλητικὸ μορφασμό.

— Ζορρό!, φωνάζει. Ποῦ εἶναι; Ποῦ πῆγαν οἱ ἄτιμοι; νὰ κυριεύσουν τὸν πύργο!

— Τί συνέβη; Ποιὸν γυρεύεις; ρωτᾷ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα.

— Οἱ κακούργοι! Ἦρθαν. Τοὺς ἄκουσα ὅμως, καὶ ὤρ-

μησα έναητίον τους. Πρέπει νὰ ἦταν πολλοί. Δὲν τοὺς εἶδα στὸ σκοτάδι καλὰ, ἀλλὰ τσάκισα τουλάχιστον πέντε ἀπ' αὐτούς. Μέσα στὴ βιασύνη μου, ξέχασα νὰ πάρω τὸ πιστόλι μου, ἀλλὰ χρησιμοποίησα τὶς γροθιές μου. Κάπου ἐδῶ πρέπει νὰ τοὺς βρούμε ἀναίσθητους. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι κάποιος πέρασε πίσω μου καὶ μὲ χτύπησε ὕπουλα στὸ κεφάλι.

— Εἶμα. βέβαιος πὼς στὴν ἐπαμένη φορὰ δὲν θὰ σοῦ ξεφύγουν λέει ὁ Ζορρό. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, ἔχουμε δουλειά. Ὁ Ζορρό θὰ βγῆ κυνήγι ἀπόψε. Ἐτοίμασε τὸ μεγάλο πουλί.

— Ἀμέσως!, κάνει πρόθυμος ὁ ἀνθρωπάκος.

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Ἀντικρύνοντας ὅμως τὰ σκοτάδια ποὺ ἐπικρατοῦν ἔξω σταματᾷει διστακτικός.

— Δὲν πᾶμε καλύτερα μαζὶ λέει. Γιατὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐπιθεωρήσης τὴ μηχανὴ πρὶν τὸ ἀνεβάσω ἐπᾶνω.

Ὁ Ζορρό χαμογελάει πίσω ἀπὸ τὴ χρυσὴ του μάσκα.

— Ἐχεις δίκιο, Πάντσο. Καὶ προχωρεῖ.

Οἱ δύο ἄνδρες, διασχίζοντας τὰ ἐρείπια, φτάνουν σὲ λίγο στὸν κεντρικὸ πύργο τοῦ παλιοῦ κάστρου. Ἡ κατασκευὴ τοῦ πύργου θυμίζει ἐσωτερικῶς καπνοδόχο. Ἀλλὰ στὸ πάτωμα τοῦ πύργου, φτιαγμένο ἀπὸ ἀτσάλινη λαμαρίνα, εἶναι ἓνα ἐλικόπτερο ποὺ ἀπὸ τὴν κατασκευὴ του φαί-

νεται νὰ ἔχη ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὴ μηχανή.

Τὰ δύο ἐλικόπτερα

Ο ΖΟΡΡΟ προχωρεῖ σὲ μιὰ συσκευὴ βιδωμένη στὸ ἀτσάλινο πάτωμα καὶ τὸ χέρι του σέρνει ἓνα μοχλό. Ἀμέσως, ἓνα ἐλαφρὸ βουητὸ ἀκούγεται καὶ τὸ πάτωμα μὲ τὸ ἐλικόπτερο καὶ τοὺς δύο ἄνδρες, ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνει πρὸς τὸ ταβάνι τοῦ πύργου.

Μόλις φτάνουν ὅμως σὲ ἀπόστασι δύο μέτρων περίπου ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πύργου, τὰ φῶτα τῆς ἀτσάλινης πλατφόρμας σβύνουν αὐτομάτως καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, λειτουργώντας μὲ τὸν ἴδιο διακόπτη, ἡ ὀροφὴ ποὺ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ ἀτσάλινη λαμαρίνα καὶ αὐτὴ, ἀνοίγει ἐπιτρέποντας στοὺς δύο ἄνδρες νὰ ἀντικρύνουν τὸν ἀστροφώτιστο νυχτερινὸ οὐρανό.

Μερικὰ δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ κίνησις τῆς πλατφόρμας σταματᾷει. Γύρω, φαίνονται οἱ μισογκρεμισμένες ἐπάλλξεις καί, πιὸ πέρα, ἡ ἀδιάπεραστη μαύρη μάζα τῆς ζούγκλας.

Ὁ Ζορρό χτυπάει στὴ ράχη τὸν μικροσκοπικὸ συνεργάτη του.

— Γεῖα χαρά, Πάντσο, τοῦ λέει. Καί, προσοχή, σὲ σένα ἐμπιστεύομαι τὸ καταφύγιό μου.

Ὁ ἀδύνατος ἀνθρωπάκος χαμογελάει εὐχαριστημένος.

— Ἐν τάξει, κάνει. Καὶ

μπορείς να είσαι σίγουρος ότι το καταφύγιο φρουρείται καλά. "Ας τολμήση όποιος του βαστάη να ζυγώση και τότε θά... θά...

Ένα κλωνιάρι αναιρριχητικού φυτού, που κουινήθηκε στον νυχτερινό άερα του κόβει την ανάσα και τη φράσι στη μέση. 'Ο άνθρωπάκος νοιώθει την καρδιά του να χοροπηδάη άγρια στο θώρακά του και με ένστικτώδη κίνησι άρπάζει το χέρι του Ζορρό.

"Αν ήταν εκείνη τη στιγμή μόνος του, σίγουρα θα λιποθυμούσε. Άλλά ή σκέψι ότι έχει την έμπιστοσύνη του μεγάλου του φίλου, του δίνει κου

ράγιο. Παίρνει βαθειά άναπνοή και καταφέρνει να συμπληρώση:

— Θα δής τότε τί μακελειό έχει να γίνη!

'Ο Ζορρό του σφίγει το χέρι, χωρίς να δείξη ότι κατάλαβε και άνεβαίνει με εύκινησία στην θέσι του πιλότου. Με σταθερό χέρι τραβάει το μοχλό κι' άμέσως ή τέλεια συγχρονισμένη μηχανή παίρνει μπροστά. Άλλά ή μηχανή αύτη είναι πολύ περίεργη. Άντίθετα προς τα συνηθισμένα έλικόπτερα, ό θόρυβός της δέν είναι μεγαλύτερος από ψίθυρο.

Την έπόμενη στιγμή το έ-

'Ο Έλ Ρέϋ, ψιθυρίζει κατάπληκτος, ό διοικητής της άστυνομίας

‘Ο Ζορρό αντίκρουσε μιὰ σκηνή κολάσεως

λικόπτερο ύψώνεται καιτακόρυφα και μαλακά και χάνεται μέσα στον ουρανό.

* * *

Την στιγμή που το έλικόπτερο του Ζορρό απογειώνεται από την ατσάλινη πλατφόρμα του και χάνεται προς την κατεύθυνση της Σιέρρα Πακαράϊμα χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο από την ταράτσα του μεγάρου της Διοικήσεως της αστυνομίας απογειώνεται ένα άλλο έλικόπτερο με τρομερό θόρυβο που κάνει να τρίζουν τα τζάμια του κτιρίου.

Στα τέσσερα καθίσματα,

που είναι πίσω από τις θέσεις του πιλότου και του παρατηρητού, είναι καθισμένοι τέσσερις αστυνομικοί. Στη θέση του παρατηρητού κάθεται ο κοντόχοντρος διοικητής της αστυνομίας, ο Μάριο Περέθ. Στη θέση του πιλότου είναι καθισμένο ένα όμορφο μελαχροινό κορίτσι! Είναι ή Ροζίτα, ή κόρη του Περέθ!

— Μὲ κατάφερους πάλι να σε αφήσω να οδηγήσης εσύ το έλικόπτερο παλιοκοριτσάκι!, λέει ο Περέθ μισοθυμωμένα - μισοτρυφερά! Δεν ξεχνώ ότι, εδώ και μιὰ ώρα, παραλίγο να με έκθέσης στα

μάτια του Δόν Πάμπλο Ντε-λόρο με τὰ λόγια σου! Ξέρεις ὅτι εἶναι ὁ ἰδανικὸς γαμπρὸς γιὰ σένα;

— Μὰ δὲν εἶναι σαχλὸς; ἀπαιτᾷει ἡ Ροζίτα χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι της.

— Κόρη μου, εἶσαι τρελλή!, δηλώνει ἀποφασιστικὰ ὁ πατέρας της. Σαχλὸς ὁ Δόν Πάμπλο; Ὁ καλύτερος γαμπρὸς τῆς Βραζιλίας; Νέος, ἔξυπνος, μορφωμένος, κοινωνικός, πάμπλουτος καὶ ἀπὸ τέτοια οἰκογένεια!

— Μπορεῖ νὰ βράση τὰ προσόντα του αὐτὰ καὶ νὰ πιῆ τὸ ζουμί τους, λέει ἡ Ροζίτα. Αὐτὸς εἶναι νέος; "Αὐ"

αὐτὸς γεννήθηκε γέρος! Ὅλο ἄρρωστος εἶναι, κι' ὅλο μὲ ἔντομα καταγίνεται. Στὰ σοβαρὰ πατερούλη, φαντάζεσαι πὼς θὰ μπορούσα νὰ παντρευτῶ εἶναι τέτοιο σαράβαλο;

— Μὰ εἶναι σπουδαῖος ἔντομολόγος, ἐπιμένει ὁ Περέθ.

— "Ἐ τότε, ἄς παντρευτῆ καμμιά... κάμπια!, δηλώνει ἡ Ροζίτα μὲ ὕφος ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀντιρρήσεις.

Καὶ ρωτᾷει σοβαρά:

— Εἶσαι σίγουρος αὐτῇ τῇ φορᾶ, ὅτι θὰ τὸν πιάσης τὸ Ζορρό;

Τὸ ὕφος τοῦ Διοικητοῦ τῆς ἀστυνομίας ἀλλάζει ἀμέσως.

Τὸ μαστίγιο τινάχθηκε δυὸ φορές καὶ οἱ λησταὶ ἔμειναν ἄοπλοι.

Μὲ ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα ὁ Ζορρὸ βρέθηκε μπροστὰ στὸ ληστή.

— Λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ δῆς, λέει θριαμβευτικά. Ἄποψε δὲν θὰ μοῦ ξεφύγη. Γιατὶ οἱ πληροφορίες μου εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια πηγὴ μὲ τὶς δικές του.

— Καὶ εἶσαι σίγουρος ὅτι ὁ Ζορρὸ βγήκε ἀπόψε;

— Σχεδόν!, ἀπαντᾷ ὁ Περὲθ. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶναι τὸ τρίτο κρούσμα ἐπιδρομῆς δουλεμπόρων ποὺ σημειώνεται μέσα σὲ ἓνα μῆνα. Καὶ τὶς δύο ἄλλες φορές, ὁ Ζορρὸ δὲν κουνήθηκε. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἀγνοήσῃ καὶ τὴν ἀτομικὴ πρόσκλησι. Θὰ τὸν πιάσω τὸν κακούργο!

— Πατέρα, εἶσαι βέβαιος

ὅτι ὁ Ζορρὸ εἶναι ἐγκληματίας; λέει ἡ Ροζίτα. Μήπως κάνεις λάθος;

— Λάθος; Βρυχᾶται ὁ σεμιὸρ Περὲθ. Λάθος! Εἶσαι καλά, Ροζίτα; Νὰ μὴν ξανακούσω κάτι τέτοιο ἀπὸ τὸ στόμα σου, σὲ παρακαλῶ! Καὶ εἶσαι καὶ κόρη τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀστυνομίας!

Ὁ Ζορρὸ
τῆς Ζούγκλας

Η ΟΜΟΡΦΗ μελαχροινὴ δὲν ἀπαντᾷ. Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς καμπίνας τὰ

χείλη της σφίγγονται με πείσιμα. Αυτή είναι σίγουρη ότι ο πατέρας της κάνει λάθος. Δεν μπορεί να έχουν άδικο οι χιλιάδες των Ινδιάνων που με το αλάνθαστο ένστικτό τους έχουν περιβάσει με απόλυτη εμπιστοσύνη και άφοσίωσι τον άνθρωπο με τη χρυσή μάσκα, στον οποίο καταφεύγουν κάθε φορά που κινδυνεύουν ή που τους κατατρέπει κάποιος. Την βοήθεια και την προστασία του μυστηριώδους Ζορρό ζητούν όλοι οι άδικημένοι και κατατρεγμένοι στην απέραντη ζούγκλα. Οι ίδιοι οι Ινδιάνοι τον έχουν ονομάσει Ζορρό! Ζορρό της Ζούγκλας

τον λένε παρομοιάζοντας το έργο του με το έργο του θρυλικού εκείνου Ισπανού ευγεμούς του Δόν Ντιέγκο Βέγκα, που τα κατορθώματά του στη μακρυνή Άλτα Καλιφόρνια, το καιρό της ισπανικής κατοχής, είχαν γίνει θρύλος και περνούσε από γενιά σε γενιά, και που είχε άπλωθη σε όλη τη Λατινική Αμερική. Ο Ζορρό με τη χρυσή μάσκα δεν μπορεί να είναι έγκληματίας. Είναι σίγουρα μια ευγενική γενναία ψυχή που αγωνίζεται να δώσει το δίκαιο σε όσους κατατρέχουν και καταπιέζουν οι άσυνείδητοι έμποροι, οι άδίστακτοι κακούργοι

Έλάχιστα δευτερόλεπτα θα περνούσαν ώσπου να τον ανακαλύψουν

καὶ τὰ κάθε εἶδους κακοποιὰ σποικεῖα, πού λυμαίνονται τὴν τόσο δύσκολο νὰ φρουρηθῆ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἀπέραντη ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου.

Οἱ ἀπλοῖ καὶ πρωτόγονοι ἄνθρωποι ξέρουν καλὰ ποιὸς εἶναι φίλος τους καὶ ποιὸς εἶναι ἐχθρὸς τους. Ξέρουν ὅτι ὁ Ζορρό εἶναι ἕνας ἰσχυρὸς τους φίλος. Καὶ μόλις συμβαίνει κάτι οἱ κορυφές τῶν βουνῶν γεμίζουν μὲ πύρινα «Ζήτα» ἐνῶ τὰ τύμπανα τῆς ζούγκλας παίρνουν καὶ μεταδίδουν ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς χώρας τὴν συγκινητικὴ ἐπίκλησι στὸν προστάτη τῶν ἀδυνάτων, τὸν μασκοφόρο ἐκδικητὴ. Κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται ὁ Ζορρό. Κανεὶς δὲν ξέρει ποιὸς κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴ χρυσὴ μάσκα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος πάντα ἀκούει τὰ μηνύματα τῶν τυμπάνων καί, κάνοντας διμέτωπο πόλεμο, μὲ τοὺς ἐγκληματίες ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἀστυνομία μὲ τὸν πατέρα τῆς ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀντιμετωπίζει φοβεροὺς κινδύνους γιὰ νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς δυστυχισμένους καὶ νὰ παραδώσῃ τοὺς ἐγκληματίες στὴν ἀστυνομία!

Μιὰ ματιὰ πού ρίχνει στὰ καντράν τῆς μηχανῆς μπροστά τῆς ἀποσπᾶ τὴ Ροζίτα ἀπὸ τὶς ὄνειροπολήσεις τῆς. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἢ ὡρα ἔχει περάσει καὶ πρέπει τώρα νὰ βρισκῶνται κάπου ἐπάνω ἀπὸ τὸ σημεῖο τοῦ προορισμοῦ τους.

— Εἴμαστε στὰ νότια τῆς Σιέρρα Πακαράϊμα, ἀναγγέλλει στὸν πατέρα τῆς.

— Πορεία;

— Βορειοδυτικὴ.

— Στροφή πρὸς τὰ βόρεια τώρα. Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες πού μοῦ μεταβίβασε ὁ σταθμὸς τοῦ Ἐλ Χόκλο τὰ τύμπανα εἰδοποίησαν ὅτι οἱ συμμορίτες μὲ τοὺς αἰχμαλώτους μπήκαν στὴν κοιλάδα τοῦ Μαύρου Κόνδορα.

Ἡ παγίδα

ΕΝΑ δυνατὸ φύσημα ἀκούγεται μονάχα, καθὼς τὸ μαῦρο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό ἀκουμποῦσε ἀθάρυβα καὶ μαλακὰ στὸ ὑγρὸ ἔδαφος τοῦ ξέφωτου. Ἡ πόρτα τῆς καμπίνας τοῦ πιλότου ἀνοίγει σιωπηλά, καὶ μιὰ σκιά πηδάει εὐκίνητη στὸ ἔδαφος καὶ μπερδεύεται ἀμέσως μὲ τοὺς θάμνους πού τριγυρίζουν τὸ ξέφωτο. Μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις του σὲ συναγερμό, σφίγγοντας στὸ δεξιό του χέρι τὴ λαβὴ τοῦ μαύρου μαστιγίου του, ὁ Ζορρό στέκεται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος καὶ στήνει τὸ αὐτί του, προσπαθώντας νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν παραμικρὸ ἦχο τῆς ζούγκλας. Τίποτε ὅμως δὲν φτάνει στὸ αὐτί του. Τὸ τροπικὸ δάσος κοιμᾶται.

Ὁ Ζορρό, ἀφοῦ προσανατολίζεται κυττάζοντας τὰ ἄστρα, ἀρχίζει νὰ προχωρῇ. Ὁ ἐντελῶς ἀθάρυβος κινητήρας τοῦ ἐλικοπτεροῦ του, τοῦ χα-

ρίζει ένα ανεκτίμητο πλεονέκτημα που ο θανάσιμος εχθρός του, ο διοικητής της αστυνομίας σενιόρ Περέθ, αγνοεί: Χωρίς να ενοχλήται από το βουητό της μηχανής ο Ζορρό μπορεί να ακούη με το εύαισθητο αυτί του τις πληροφορίες που μεταδίδουν αδιάκοπα τα τύμπανα της ζούγκλας. Ξέρει έτσι, τώρα ότι η συνοδεία των κακοποιών μαζί με τους δυστυχισμένους αιχμαλώτους τους, είχε περάσει τη νότια είσοδο της κοιλάδος του Μαύρου Κόνδορα. Και ότι, κατόπιν, είχε μπή σι ένα στενό φαράγγι που λεγόταν Φαράγγι του Σκελετού. Έ-

κεί, τὰ ἴχνη της σταματούν. Οἱ Ἐρυθρόδερμοι πολεμιστές που είχαν ακολουθήσει τὴ συμμορία ἀπὸ μακριὰ ἀθέατοι, είχαν δὴ τοὺς κακοποιούς νὰ μπαίνουν στὸ φαράγγι, ἀλλὰ δὲν τοὺς είχαν δὴ νὰ βγαίνουν.

Περπατώντας ἐντελῶς ἀθόρυβα, γλιστρώντας σὰν ἴσκιος, ὁ Ζορρό προχωρεῖ γοργὰ πρὸς τὴν ἄκρη τῆς κοιλάδος, στὸ σημεῖο ὅπου ἡ πλαγιά τοῦ βουνοῦ σχίζεται γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὸ Φαράγγι τοῦ Σκελετοῦ. Κάθε ἄλλος ἄνθρωπος σιτὴ θέσι του, θὰ ἦταν ἀνίσχυρος νὰ διασχίσῃ τὸν πυκνὸ φραγμὸ που σχημα

“Ένας ἦχος χτυπήματος καὶ ἓνα βουγγητὸ ἀκούστηκαν.

τίζουν τὰ δέντρα μὲ τοὺς θάμνους καὶ τὰ ἀναρριχητικὰ φυτὰ ἀνάμεσά τους. Ἀλλὰ γιὰ τὸν μίαςκοφόρο ἐκδικητή, ἡ περιοχή ἐκείνη τῆς ζούγκλας δὲν εἶναι ἄγνωστη. Πολλές φορές ἄλλοτε ἔχει ἔρθει ἐδῶ ὡς Δὸν Πάμπλο Ντελόρο γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὶς πλαγιές τῆς χαράδρας καὶ νὰ ψάξῃ γιὰ ἄγνωστα ἔντομα. Καί, στὴ μνήμη του, ποὺ ἀποτυπώνει μὲ ἀκρίβεια τοπογραφικοῦ χάρτη κάθε ἐδαφικὴ λεπτομέρεια, ὑπάρχει ζωερὴ ἢ εἰκόνα τοῦ ἐδάφους ποὺ πρέπει νὰ διασχίσῃ. Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλεονέκτημά του αὐτό, μιὰ παράξενη φυσικὴ του ιδιότης τὸν κάνει ἀσυναγώνιστο ὅταν πρόκειται γιὰ νυχτερινὴ μάχη μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ζούγκλας: Ἀπὸ κάποια ιδιοτροπία τῆς φύσεως, τὰ μάτια του εἶναι προικισμένα μὲ ἐξαιρετικὰ ἐλαστικὴ κόρη, ποὺ μοιάζει μὲ τὴν κόρη τῆς γάτας καὶ διαστέλλεται ἀπίστευτα στὸ σκοτάδι ἐπιτρέποντάς του ἔτσι νὰ βλέπῃ καθαρά, ἐκεῖ ποὺ ἄλλοι δὲ διακρίνουν τίποτε.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν, ἐλαττωμένο κι' ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας κινεῖται ἄνετα, χάρις στὴν περίεργή του ὄρασι. Καί, χάρις σ' αὐτήν, διακρίνει ξαφνικά, σὲ ἀπόστασι τριῶν μόλις μέτρων μπροστά του, τὸ τεντωμένο σχοινί!

Κινεῖται γοργά. Ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα κλαδί, ποὺ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ τεντωμέ-

Ὁ Ζορρὸ ἄγγιξε τὸ σχοινὶ ἐλαφρὰ μὲ ἓνα κλαδί.

νο σκοινί και από κει, με ένα ξερόκλαδο, σκύβει και άγγίζει άπαλά το σκοινί.

Ένα δυνατό «φσσ» άκούγεται και ένα δεινράκι που ώς εκείνη τή στιγμή κρατιόταν λυγισμένο προς το έδαφος από το σκοινί, τινάζει με δύναμη ψηλά τήν κορυφή του. Σε ύψος τριών μέτρων από το έδαφος, φαίνεται ή άκρη του σκοινιού, σχηματισμένη σε δυνατή θηλειά.

«Όπως το ύποπτευόμουν συλλογίζεται ό Ζορρό. Θα μ' έπιαναν σαν άγρίμι!»

Άφήνει ένα βογγητό σαν άνθρωπος που ένοιωσε ξαφνικά κάποιο φοβερό πόνο και λιποθύμησε. Έτσι θα γινόταν άλλωστε, αν είχε τήν άτυχία να πατήση επάνω στο τεντωμένο σκοινί!.,

Σχεδόν άμέσως, πλησιάζουν τρέχοντας, νομίζοντας ότι ή παγίδα τους είχε πιώσει κάποιον έχθρό. Ξαφνικά, μαρμαρώνουν. Τα μάτια τους γουρλώνουν από τρόμο και κατάπληξι και τα χέρια τους που κρατούν πιστόλια μένουν κρεμασμένα σαν παιράλυτα. Μπροστά τους, σε άπόσταση δύο μέτρων μόλις, μια φριχτή μορφή έχει κάνει τήν εμφάνισή της, μέσα στο σκοτάδι. Ένα πρόσωπο που φαίνεται να αίωρήται στο κενό, δυο μέτρα πάνω από το έδαφος, και που ξεχύνει μια περίεργη λάμψη μορφάζοντας άπειλητικά στο φώς των άστρων.

Οι δυο κακοποιοί, ώστόσο δεν είναι από εκείνους που τα χάνουν εύκολα. Μέσα σε με-

ρικά δέκατα του δευτερολέπτου, ό ένας από αυτούς ξαναβρίσκει τήν ψυχραιμία του. Και, με ένα μουγκρητό λύσσας, κάνει να σηκώσει το πιστόλι του. Δεν προφταίνει όμως το χέρι του να έρθη σε όριζόντια θέση, και κάποιο πράγμα σαν φίδι κατάμαυρο σφυρίζει μέσα στο σκοτάδι. Κάτι ζωντανό άρπαξε το όπλο από τα παιράλυτα δάχτυλα του κακοποιοού. Και, τήν άμέσως έπομένη στιγμή, το χέρι του Ζορρό ξαινασηκώνεται και κατεβαίνει για δεύτερη φορά. Το μαύρο μακρύ μαστίγιο από δέρμα ίπποποτάμου σφυρίζει ξανά στον άέρα. Και το πιστόλι του δεύτερου κακοποιοού φεύγει από τήν παλάμη του κατόχου του άρπαγμένο άπ' το άόρατο χέρι.

Με μια σύγχρονη κραυγή τρόμου, τότε, οι δυο συμμορίτες κάνουν μεταβολή και δοκιμάζουν να άπομακρυνθούν τρέχοντας.

Δεν προφταίνουν να κάνουν ούτε τρία βήματα. Ό Ζορρό σηκώνει το χέρι του ψηλά και τινάζει το βαρύ μαστίγιο προς τα εμπρός με άφάνταστη τέχνη. Τα δυο τελευταία μέτρα του πετσιού του ίπποποτάμου σκίζουν τον άέρα και τυλίγονται με όρμη γύρω από τους λαιμούς και των δυο κακοποιών που τρέχουν ό ένας δίπλα στον άλλο. Ό Ζορρό, τήν ίδια στιγμή τραβάει με δύναμη τή λαβή του μαστιγίου προς τα πίσω. Και οι δυο συμμορίτες κυλιούνται στο έδαφος μισοστραγγαλι-

σιμένοι ανάίσθητοι.

Για μια στιγμή, ο Ζορρό νοιώθει την επιθυμία να τραβήξει περισσότερο το μαστίγιο και να στείλη τις μαύρες ψυχές τῶν δύο κακούργων στην κόλαση. Ὑστερα μετανοιώνει. Μὲ γρήγορες κινήσεις τοὺς δένει χέρια καὶ πόδια μὲ τέτοιον τρόπο, πού τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ λυθοῦν. Ἀνορθώνεται κατόπιν καὶ στέκεται νὰ ἀφουγκρασθῆ. Στ' αὐτιά του φθάνει ὁ βόμβος ἀπὸ κινητῆρα ἑλικοπτέρου.

— Ὁ φίλος μου ὁ Περέθ! συλλογίζεται. Δὲν ἔχουμε πο-

λὺ καιρὸ γιὰ νὰ ξεμπερδεύουμε.

Ὁ ἀστυνόμος
καὶ ὁ Ζορρό

ΠΑΡΑΤΑΕΙ τοὺς δύο συμμοριῖτες ἀνάίσθητους καὶ δειμένους καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του. Ὅπως πρὶν, προχωρεῖ μὲ ἄπειρες προφυλάξεις, χωρὶς ὅμως νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του. Ἐχει διανύσει τὴ μισὴ ἀπόστασι ὅπως ὑπολογίζει, ὡς τὸ χεῖλος τῆς χαράδρας, ὅταν τὸ μάτι του συλλαμβάνῃ μιὰ κίνησι μέσα στὰ

Οἱ δύο ἄνδρες στάθηκαν ἀντιμέτωποι κυττάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο

χαιμόκλαιδα. Και συγχρόνως σχεδόν νοιώθει στη ράχη του τὸ βάρος ἑνὸς σώματος, καὶ δύο σιδερένια χέρια σφίγγονται γύρω στὸ λαιμό του. Μὲ καμμένη τὴν ἀνάσα, ὁ Ζορρό ἐφαρμόζει ἕνα ἀπὸ τὰ κόλπα Ζίου—Ζίτσου ποὺ ξέρει τόσο καλά. Ἀφήνει τὰ γόνατά του νὰ λυγίσουν, καὶ ὁ ἄγνωστος ἀντίπαλός του, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, χαλαρώνει τὸ σφίξιμό του. Αὐτὸ ἀκριβῶς περιμένει κι' ὁ Ζορρό. Τὸ δεξιό του πόδι τινάζεται σὰν ἀτσαλένιο ἐλατήριο καὶ καρφώνεται μὲ δύναμι στὸ χῶμα, δίνοντας στὸ σῶμα του περιστροφικὴ κίνησι. Ταυτόχρονα, τὸ δεξιό του χέρι τραβιέται πρὸς τὰ πίσω. Καὶ τὴ στιγμή πού, συμπληρώνει τὴν μεταβολή του, βρίσκεται στὴν κατάλληλη θέσι, τὸ μπράτσο του τινάζεται ἐμπρὸς μὲ δύναμι ἐμβόλου ἀτμομηχανῆς. Ἡ γροθιά του, ὅμοια μὲ ἕνα κομμάτι ἀκατέργαστου ἀτσάλιου, χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του στὸ στομάχι, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ στέρνο, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἕνας σπουδαῖος νευρικός κόμβος ποὺ λέγεται ἡλιακὸ πλέγμα. Ὁ συμμορίτης μένει γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητος σὰν νὰ ἔχη μαρμαρώσει. Ὑστερα, τὰ πόδια του λυγίζουν καὶ τὸ σῶμα του βροντάει πάνω στὸ χῶμα, ἀναίσθητο. Ὁ Ζορρό δὲν χασομεράει νὰ τὸν δέσει αὐτόν. Τὸ χτύπημα ἐκεῖνο θὰ τὸν κρατήσῃ ἀναίσθητο μισὴ ὥρα τοῦλάχιστον. Καὶ μισὴ ὥρα εἶναι πολὺ περισσότερο ἀπὸ

ὅσο τοῦ χρειάζεται.

Παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του. Τώρα, ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά, φτάνει στ' αὐτιά του ἕνας ὑποχθόνιος ἤχος κάτι σὰν κατακύλισμα βιράχων, ἢ σὰν κύλισμα κάρρου πίσω σὲ ἀνώμαλο δρόμο. Τὸ κρησφύγετο τῶν συμμοριτῶν, δὲν πρέπει νὰ βρίσκεται μακριά.

Ξαφνικὰ νοιώθει στὴ μέση του κάτι σκληρὸ καὶ κρύο ποὺ κοιταλαβαίνει πῶς εἶναι μιὰ κάνη πιστολιοῦ. Ταυτόχρονα, ἡ γεμάτη εἰρωνεία καὶ θρίαμβο φωνὴ τοῦ σενιὸρ Περρέθ προφέρει:

— Ἐπὶ τέλους σὲ βρίσκω, κύρ - Ζορρό! Μὲ καύρασες πολὺ ὁμολογῶ, ἀλλὰ στὸ τέλος ἔπεσες στὴν παγίδα. Πρόσεξε μὴν κάνεις τὴν παραικρὴ κίνησι, φουκαρᾶ μου γιὰτὶ θὰ πᾶς μὰ συναιπήσης τοὺς προγόνους σου!

Ἄν ὁ Ζορρό νοιώθῃ κάποια ταραχὴ δὲν τὸ δείχνει. Ἀντίθετα, ἡ φωνὴ του εἶναι ἀπόλυτα ἤρεμη ὅταν μιλάει:

— Σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ γίνεται, σενιὸρ Περρέθ; Πάντα τὸ ἔλεγα ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχη καιεὶς ἐμπιστοσύνη στὶς γυναῖκες.

— Τί θέλεις νὰ πῆς λέει ὑπερδευμένος ὁ χοντρὸς ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας. Γιὰ ποιές γυναῖκες κουβεντιάζεις;

— Τὴν Τύχη ἐννοῶ, σενιὸρ, ἀπαντάει ὁ Ζορρό. Γιὰτὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι, αὐτὴ καὶ μόνο ὠδήγησε τὴν ἐξοχότητά σας ὡς ἐδῶ.

— Τὴν ἐξοχότητά μας τὴν

ἔφερε ἐδῶ ἡ ἐγκληματικὴ σου ἰδράσις, ἀπάντησε ἐρεθισμένος ὁ ἀστυνομικὸς. Καὶ οἱ κόποί μου θὰ ἀνταμειφθοῦν ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι πού θὰ νοιώσω ἀποκαλύπτοντας ἐπὶ τῆλους τὰ χαραιοκτηριστικὰ πού κρύβονται κάτω ἀπὸ τὴν ἡλίθια αὐτὴ μάσκα. Γύρισε γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ!

Ὁ Ζορρό συμμορφώνεται ἀμέσως μὲ τὴ διαταγή. Ἀλλὰ τὴν ἐκτελῆ μὲ κάπως μεγαλύτερο ζῆλο ἀπὸ ὅσο ὑπολόγιζε ὁ χοντρός ἀστυνομικὸς. Καὶ καθὼς γυρίζει, τὸ ἀριστερό του μπράτσο ἀπομακρύνεται κάπως ἀπὸ τὸ σῶμα πού σὲ τρόπο πού, πρὶν καλοκαταλάβῃ τί γινόταν, ὁ σενιὸρ Περὲθ νοιώθει τὸ ὄπλι σμένο του χέρι νὰ παραμερίζεται βίαια. Ἀπὸ ἐνστικτώδη ἀντίδρασι, τὸ δάχτυλό του πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἀλλὰ ἤδη ἡ κάννη δὲν ἔχει μπροστά της κανένα στόχο. Καὶ ἡ σφαῖρα ξεφεύγει θυμωμένα ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ ὄπλου καὶ χάνεται σφυρίζοντας ἀκίνδυνα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μανάους, δὲν προφταίνει νὰ μετανοιώσῃ γιὰ τὸ λάθος πού ἔκανε διατάζοντας τὸν αἰχμάλωτό του νὰ γυρίσῃ. Ὁ Ζορρό, κάνοντας μεταβολή, ἔχει σκύψει γιὰ συμπληρωματικὴ προφύλαξι. Κι' ἔτσι ἡ δεξιὰ του γροθιά ἀρχίζει ἀπὸ κιάπου κοιτᾶ στὸ ἔδαφος τὴν τροχιά της καὶ ἀνεβαίνει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα γιὰ νὰ ἐκραγῆ μὲ τὴ δύναμι κλωτσιᾶς μουλαριοῦ στὴν ἄκρη

τοῦ σαγονιοῦ τοῦ χοντροῦ ἀστυνομικοῦ.

Τὰ ματάκια τοῦ σενιὸρ Περὲθ γίνονται ὀλοστρόγγυλα σὲ μιὰ ἔκφρασι ὑπερτάτης ἐκπλήξεως. Τὸ σῶμα του κυλιέται χάμω σχεδὸν ἀθόρυβα, χάρις στὸ ἄφθονο λίπος πού κάνει τὴν πτώσι του πιὸ μαλακὴ.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ, ὁ Ζορρό ἔχει χαθῆ βάζοντας φτερὰ στὰ πόδια του, πίσω ἀπὸ δέντρα. Ὁ πυροβολισμὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας ἔχει σίγουρα εἰδοποιήσῃ τους συμμοριῆτες. Ἦδη, ὁ θόρυβος πού ἀκουγόταν προηγουμένως στὸ βουνὸ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἔχει σταματήσῃ. Οἱ κακούργοι φροντίζουν νὰ ἐξαφανίσουν καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος τῆς παρουσίας τους. Τὰ πράγματα θὰ εἶναι πολὺ πιὸ δύσκολα τώρα πού ἔχει ἐκλείψει τὸ στοιχεῖο τοῦ αἰφνιδιασμοῦ. Ἄν ὡστόσο ἡ σκέψι τοῦ Ζορρό εἶναι σωστή, ὁ μασκοφόρος ἐκδικητὴς ξέρει πρὸς τὰ πού πρέπει νὰ τραβήξῃ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ τους καταφύγιο...

Ἐλ Ρέϋ,
ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας

ΟΤΑΝ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μανάους ἀνοίγῃ τὰ μάτια του, δὲν καταλαβαίνει, πού βρίσκονταν τὴν πρώτη στιγμὴ. Ὑστερα, ἀσπραπιαῖα, ἡ μνήμη του λειτουργεῖ, καὶ θέλει νὰ σηκω-

θή. Μένει όμως καρφωμένος στη θέση του, ακίνητος, επειδή το βλέμμα του αντικρύζει κάτι που του παγώνει το αίμα. Ο σениὸρ Περὲθ δὲν εἶναι δειλός. Κάθε ἄλλο μάστιχα. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος στὸν κόσμο που θὰ μπορούσε νὰ ἀντικρύσει σὲ ἀπόστασι μικρότερη ἀπὸ πενήντα ἑκατοστὰ τὸ ἀπαίσιο κεφάλι ἑνὸς φιδιού που ταλαντεύεται ἀπειλητικὰ, χωρὶς νὰ χάσει τὴν ψυχραιμία του. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέαμα ἀντικρύζει ὁ σениὸρ Περὲθ ἀνοίγοντας τὰ μάτια του. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὁ χοντρός ἀστυνομικὸς σκέπτεται τί μπορεί νὰ κάνει γιὰ νὰ ξεφύγει, ἀλλὰ δὲν καταφέρνει νὰ κατεβάσει καμμιάν ἰδέα. Τὸ μυαλό του ἀρνιέται ἀπολύτως νὰ τοῦ δώσει κάποια λύσι. Ἡ σκέψι του γυρίζει τότε στὴν κόρη του κι' ὕστερα στὸν ἄσπρονδο ἀντίπαλό του, τὸ Ζορρό που τοῦ ἔχει ξεφύγει γιὰ μιὰ φορά ἀκόμη. Εἶναι φαίνεται γραφτὸ νὰ μὴν μπορέσει νὰ πραγματοποιήσει τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του. Δὲν μπορεί νὰ περιμένη περισσότερο στὴ φοβερὴ ἐκείνη ἀναμονή. Προτιμώτερο νὰ ξεμπερδεύη μιὰν ὥρα ἀρχίτερα. Ο σениὸρ Περὲθ σφίγγει τὰ δόντια του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κάνει τὴν ἀπάταιμη κίνησι που θὰ κάνει τὸ φίδι νὰ βυθίσει τὰ δόντια του στὸ σῶμα του πλημμυρίζοντας τὸ σῶμα του ἀπὸ θανατηφόρο δηλητήριο. Δὲν προφταίνει ὅμως. Γιατί, ξαφνικὰ, κάτι ἀστράφτει στὸ

ἡμίφως καὶ ἕνας γδοῦπος ἀκούγεται. Ἐνα μεγάλο ἰνδιάνικο μαχαίρι ἔχει σχίσει, σφυρίζοντας, τὸν ἀέρα καὶ ἔχει ἔρθει νὰ καρφωθῆ στὸ δέντρο, καρφώνοντας συγχρόνως καὶ τὸ κεφάλι τοῦ φιδιού.

Ὁ ἀστυνομικὸς γυρίζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχει ἔρθει τὸ μαχαίρι καὶ τραυλίζει κατὰπληκτος: — Ἐλ Ρέϋ! Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ πέρα;

Ὁ ἄνθρωπος που στέκεται ἀπέναντι στὸν καθισμένο χάμω ἀστυνομικό, δὲν ἀπαντάει. Ὁ σениὸρ Περὲθ καταλαβαίνει τὸ λάθος του. Ἐχει μιλήσει πορτογαλικὰ στὸν περιεργο σωτήρα του, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ Ἐλ Ρέϋ, ὁ «βασιλιάς», ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ Ἰνδιάνοι, δὲν ξέρει ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν Ἐρυθροδέρμων.

Ὁ σениὸρ Περὲθ ἐπιστρατεύει ὅλες τὶς γνώσεις, που ἔχει στὴ γλῶσσα τῶν ἐρυθροδέρμων, καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησί του.

— Ὁ Ἐλ Ρέϋ, ἀπαντάει ὁ ἄλλος, θρίσκειται παντοῦ! Ὁ Ἐλ Ρέϋ βασιλιάς τῆς ζούγκλας!

— Τὸ ξέρω, λέει ὁ Περὲθ καὶ σηκώνεται ὄρθιος. Ἀλλὰ δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι καὶ πονόψυχος. Γιατί σκότωσες τὸ φίδι καὶ μὲ ἔσωσες;

Ὁ ἄνθρωπος που τὸν ἀποκαλοῦν Ἐλ Ρέϋ δὲν ἀπαντάει ἀμέσως. Εἶναι ἀπασχολημένος στὸ νὰ καθαρῖζη τὴν λεπίδα τοῦ μαχαίριού του καρ-

φώνοντάς την στο χῶμα και ὁ ἀστυνομικὸς τὸν περιεργάζεται μὲ θαυμασμό. "Ἄν ἡ κόρη του τὸν ἔβλεπε αὐτὸν ἐδῶ, δὲν θὰ μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ τοῦ βρῆ κανένα ψεγάδι σὰν ἄντρα. Μὲ ἀνάστημα ποὺ φτάνει τὸ ἕνα ἐνενηντα, ὁ Ἐλ Ρέϋ ἔχει σῶμα θαυμάσια ἀναπτυγμένο και σὲ κάθε του κίνησι οἱ μῦς του τινάζονται και φουσκώνουν σὰν καλὰ συντονισμένα ἐξαρτήματα μηχανῆς. Τὰ μαλλιά του εἶναι ξανθὰ και τὰ χαρακτηριστικὰ του ἀρρενωπά, ἀλλὰ ὄχι ἄγρια.

Ποιὸς εἶναι και πῶς ἔχει βρεθῆ σιτὴ ζούγκλα ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄνθρωπος ποὺ πιστεύει πῶς εἶναι ὁ βασιλιάς τοῦ δάσους;

Ἡ ἀστυνομία γνωρίζει τὴν ὑπαρξί του ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀσχοληθῆ ποτὲ μαζί του, ἐπειδὴ ὁ Ἐλ Ρέϋ δὲν πειράζει κανένα και ζῆ μόνος του μέσα στὴ ζούγκλα, πραγματικῶς κυρίαρχός της. Δὲν πλησιάζει οὔτε λευκὸ οὔτε ἰνδιάνο παρὰ μόνον ὅταν χρειάζεται κάτι. Καί, τότε, τὸ παίρνει και χάνεται πάλι μέσα στὴ ζούγκλα. Διάφορες ἱστορίες, ποὺ κυκλοφοροῦν σχετικὰ μ' αὐτόν, λένε ὅτι εἶναι τὸ παιδί κάποιου λευκοῦ ποὺ τὸ εἶχαν ἀπαγάγει ληστές και ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς του κατασιπαιράχθηκαν ἀπὸ θηρία μέσα στὴ ζούγκλα, και τὸ παιδί, ποὺ ἦταν μωρὸ ἀκάμη, μεγάλωσε μόνον του χάρις σὲ κάποιαν ἐξαιρετικὴ

εὐνοια τῆς τύχης, σὰν ἄγριο θηρίο κι' αὐτό.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ καθαρίζει καλὰ τὸ μαχαίρι του και γυρίζει στὸν ἀστυνομικό.

— Λοιπὸν; ξαναρωτᾷ ἐκεῖνος. Γιατί μὲ ἔσωσες; Δὲν θὰ μοῦ τὸ πῆς;

— Ἐλ Ρέϋ ὄχι ἀγαπᾷ ἄνθρωπο μὲ χοντρή κοιλιὰ, προφέρει περιφρονητικὰ ὁ ἄγρι-ἄνθρωπος. Θέλει ἄμως χοντροκοίλης πιάνση Ζορρό.

Ἡ περιέργεια τοῦ ἀστυνομικοῦ κεντιέται.

— Καὶ τί σοῦ ἔκανε ὁ Ζορρό!

— Μπαίνει δάσος δικό μου, ἀπαντᾷ ὁ Ἐλ Ρέϋ ὅπως ἕνας ἄλλος θὰ ἔλεγε ὅτι κάποιος τοῦ καταπατᾷ τὸ οἰκόπεδο. Ἐλ Ρέϋ σκοτώσῃ Ζορρό, μόνος του ἅμα βρῆ.

— Ὅχι, ὄχι, τὸν κόβει ὁ Περέθ. Θὰ τὸν πιάσω ἐγὼ τὸ Ζορρό. Μήπως εἶδες κατὰ ποῦ πῆγε;

— Ἐλ Ρέϋ βλέπει ὅλα, λέει ὁ ἄγριος.

Καί, σηκώνοντας τὸ χέρι του, δείχνει τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἔχει πάρει ὁ «μασκοφόρος ἐκδικητής».

— Μπράβο, Ἐλ Ρέϋ!, φωνιάζει ὁ Περέθ. Μὴν ἀνησυχῆς και θὰ τὸν πιάσουμε τὸν κύριο Ζορρό ποὺ σὲ ἐνοχλεῖ.

Καί, λέγοντας αὐτά, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, φέρνει στὸ στόμα του μιὰ σφυρίχτρα και σφυρίζει εἰδοποιῶντας τοὺς ἄνδρες του, ποὺ ἔχουν ἀκροβολιστῆ, νὰ πλησιάσουν.

Σκλάβοι
στο όρυχείο

ΓΛΥΣΤΡΩΝΤΑΣ με ταχύτητα άγριμιού μέσα στην πυκνή ζούγκλα, ο Ζορρό γρήγορα φτάνει στο χείλος της Χαράδρας του Σκελετού. Κάπου εκεί στο βάθος της, θυμάται ότι είχε δει κάποτε το στάμιο μιάς σπηλιάς σκεπασμένο από θάμνους. Άφου λοιπόν οι συμμορίτες δεν βρίσκονται πουθενά άλλου, μόνο εκεί μέσα πρέπει να είναι. Και ο θόρυβος, που είχε ακούσει νωρίτερα, έλεγε πολλά.

Χωρίς να καθυστερήσει για να κατέβη από πιο όμαλο δρόμο, ο Ζορρό αρχίζει να κατεβαίνει πιασμένος από τις προεξοχές των βράχων και από τους θάμνους, με εύκινησία και σιγουριά πιθήκου. Η μνήμη του δεν τον έχει γελάσει. Λίγο πιο κάτω από το σημείο που βρίσκεται διακρίνει κολλημένη στο βράχο μιά σκιά. Ένας άκομα φρουρός που έχει μείνει για να είδοποιή όσους βρίσκονται μέσα στη σπηλιά για ό,τι γίνεται απ' έξω.

Ο Ζορρό ζυγιάζεται σαν άρπακτικό πουλί. Και αφήνεται να πέσει στο κενό. Προσγειώνεται με καταπληκτική εύστοχία πάνω στο σβέρκο του φρουρού, που μένει ανάσθητος από ένα χτύπημα που δέχεται πίσω από το αυτί, πριν καταλάβη τί τον χτύπησε. Ύστερα ο Ζορρό, γυρί-

ζει και μπαίνει μέσα στη σπηλιά.

Βαθύ σκιστάδι επικρατεί στο έξω της μέρος, αλλά, πίσω από μιά χαραμάδα, ο Ζορρό διακρίνει μιά φωτεινή ακτίνα. Πλησιάζει και βλέπει ένα βράχο που ασφαλώς κλείνει κάποιο μυστικό άνοιγμα. Σπρώχνει με όλη του τη δύναμη.

Ο βράχος ύποχωρεί. Και από το άνοιγμά του, ο έκδικητής με τη χρυσή μάσκα αντικρύζει ένα θέαμα που θυμίζει σκηνές μεσαιωνικών μαρτυρίων. Μιά ματιά είναι αρκετή για να τον πληροφορήσει ότι οι ύποψίες του ήταν σωστές. Η σπηλιά είναι ένα πελώριο φυσικό όρυχείο και οι συμμορίτες που το είχαν ανακαλύψει σκέφθηκαν να χρησιμοποιούν τους Ινδιάνους σαν σκλάβους για την εκμετάλλευσί του.

Στη μέση της άπέραντης υπόγειας αίθουσας, που έχει σκάψει ή φύσει στα σπλάχνα του βουνού, οι συμμορίτες έχουν κατασκευάσει ένα πρωτόγονο μύλο με τον όποιο «άλέθουν» τα καμμάτια του βράχου που περιέχει το μετάλλευμα. Στο μύλο είναι δεμένοι, σαν ζώα σε μαγγανοπήγαδο, Ινδιάνοι, οι περισσότεροι από τους όποιους πέφτουν από εξάντλησι αδυνατώντας να ανθέξουν στην εξοντωτική εργασία. Πιο κάτω μιά άλλη ομάδα Ινδιάνων, σκάβει στο βράχο για να βγάλη μετάλλευμα. Η σπηλιά άντηχεί από τις βρισιές

τῶν συμμοριτῶν, ποὺ στέκο-
νται πίσω ἀπὸ τοὺς δυστυχι-
σμένους Ἰνδιάνους, καὶ ἀπὸ
τὸν κρότο τῶν μαστιγίων ποὺ
πέφτουν πάνω στὶς καταμα-
τωμένες ράχες τους.

Ὁ Ζορρὸ μὲ κάποιαν ἐκ-
πληξι διαπιστώνει ὅτι οἱ αἰχ-
μάλωτοι δὲν εἶναι δεμένοι.
Κι' ὡστόσο, δὲν ἀντιδροῦν
καθόλου στὴν φοβερὴ κακομε-
ταιχείρισι τῶν ληστῶν ποὺ,
ὅπως εἶδε μὲ μιὰ ματιά, δὲν
ἦταν παραπάνω ἀπὸ ἑπτὰ-
ὀκτώ, ἐνῶ οἱ αἰχμάλωτοι πρέ-
πει νὰ ξεπερνοῦν τοὺς ἑκα-
τό. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶ-
ναι τόσο παράξενο ὅσο φαί-
νεται τὴν πρώτη στιγμή. Οἱ
δυστυχισμένοι ἰθαγενεῖς ἔ-
χουν δὴ στὴν πρᾶξι τὴν κα-
ταστρεπτικὴ δύναμι τῶν
«ραβδιῶν ποὺ βγάζουν φω-
τιά» τῶν αὐτομάτων δηλαδή
καὶ τῶν πιστολιῶν τῶν λη-
στῶν.

Ἔχουν δὴ τὶς γυναῖκες καὶ
τὰ παιδιὰ τους νὰ πέφτουν
σκοτωμένα ἀπὸ μακρυὰ. Καὶ
δὲν τολμοῦν οὔτε νὰ διανοη-
θοῦν νὰ ἀντιδράσουν στοὺς
συμμορίτες ποὺ τοὺς ἐπιβλέ-
πουν μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι.

Ὁ Ζορρὸ ζυγίζει γοργὰ
τὴν κατάστασι. Καί, σφίγ-
γοντας τὸ μαστίγιό του στὸ
χέρι, ἀρχίζει νὰ προχωρῇ
κολλημένος στὸ βράχο. Ἄν
ἀφώπλιζε ἕναν ἢ δύο ἀπὸ
τοὺς συμμορίτες, οἱ Ἰνδιάν-
νοι, βλέποντάς τον, θὰ ὤρ-
μούσαν ἐναντίον τῶν ὑπολοί-
πων.

Ξέρει ὅτι, στὴ μάχη ποὺ
θὰ ἐπακολουθήσῃ, θὰ θυσιά-

ζονταν κατ' ἀνάγκην μερικὲς
ζωές. Ἀλλὰ εἶναι μιὰ θυσία
ἀπαραίτητη γιὰ νὰ σωθοῦν
οἱ ὑπόλοιποι.

Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ
κανεὶς, ἔχει φτάσει σὲ ἀπό-
στασι ὀκτῶ μέτρων περίπου
ἀπὸ τοὺς δύο συμμορίτες
ποὺ φρουροῦν τοὺς Ἰνδιάνους
ποὺ ἐργάζονται στὸν πελώ-
ριο μύλο. Τὸ δεξιό του χέρι
σηκώνεται πάνω ἀπὸ τὸ κε-
φάλι του. Τὸ μαῦρο μαστίγιο
τινάζεται σὰν κάτι ζωντανὸ
καὶ σφυρίζοντας μὲ ἐκδικητι-
κὴ μαγία, χτυπάει μὲ ἀκρί-
βεια σφαίρας τὸ πιστόλι τοῦ
πρώτου συμμορίτη πετώντας
τὸ ἀπὸ τὸ χέρι του. Ἀστρα-
πιαῖα, κατόπιν, ἡ μακρυὰ
δερμάτινη λουρίδα ξαναγυρί-
ζει στὸν κύριό της καὶ τινάζε-
ται μὲ διαφορὰ μερικῶν δευ-
τερολέπτων γιὰ δεύτερη φο-
ρὰ, ἀρπάζοντας κυριολεκτικὰ
τὸ πιστόλι τοῦ δεύτερου κα-
κοποιοῦ.

Οἱ κραυγὲς ἐκπλήξεως καὶ
λύσσης τῶν συμμοριτῶν, πνί-
γονται ἀπὸ τὴν πολεμικὴ ἰα-
χή τοῦ Ζορρὸ ποὺ οὐρλιά-
ζει:

—Θάνατος στοὺς κακοὺς!

Δὲν περιμένει νὰ δῇ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα. Ὁμοῖος μὲ βολί-
δα, σωστὸς δαίμονας στὰ μά-
τια τῶν κακοποιῶν, βρίσκε-
ται μὲ ἕνα καταπληκτικὸ πή-
δημα πάνω σὲ μιὰ πλατφόρ-
μα ποὺ σχηματίζει τὸ βρα-
χῶδες τοίχωμα τῆς σπηλιάς,
ὅπου στέκεται ἕνας ἀκόμη
συμμορίτης μὲ αὐτάματο στὰ
χέρια.

Ὁ κακοῦργος βρίσκει τὸν

καιρό να στείλη μιὰ σφαίρα έναντίον του. Ἀλλὰ ἡ χρυσὴ μάσκα, ποὺ συγκεντρώνει καὶ ἀντανაკλᾷ τὸ δυνατὸ φῶς τῶν λυχνιῶν βενζίνης, ποὺ φωτίζουν τὸ παράξενο ὄρυχείο, τὸν θαιμπώνει τὴν τελευταία στιγμή καὶ κάνει τὶς σφαίρες του νὰ ἀστοχήσουν. Πρὶν προλάβῃ νὰ πυροβολήσῃ γιὰ δεύτερη φορά, ὁ Ζορρό, βρίσκεται μπροστά του. Μὲ τὴν κόψι τῆς παλάμης του, τοῦ δίνει ἓνα δυνατὸ ξερὸ χτύπημα στὸ λαιμό. Κι' ὁ συμμορίτης, μὲ κοιμμένη τὴν ἀνάσα καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία, πέφτει κάτω σφαδάζοντας καὶ κυλιέται στὸ δάπεδο τῆς σπηλιάς.

Ὁ Ζορρό κυττάζει γύρω του. Μὲ ἐκδικητικὸ μουγγρητό, οἱ Ἰνδιάνοι, ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει, ἔχουν ὀρμήσει ἐναντίον τῶν δεσιμοφυλάκων τους, πού, παράλυτοι ἀπὸ φόβο, δὲν μποροῦν νὰ ἀντιτάξουν καμμιά ἀντίστασι. Μέσα σὲ μερικὰ λεπτά, ἡ μάχη ἔχει τελειώσει. Οἱ σκλάβοι εἶναι ἐλεύθεροι καὶ οἱ κακοῦργοι δεμένοι ἢ νεκροί!

Ὁ Ζορρό σηκώνει τὸ χέρι του καὶ μέσα στὴ σπηλιά γίνεται ἡσυχία.

— Φίλοι μου, λέει δυνατὰ, εἰσθε τώρα ἐλεύθεροι. Ἐγὼ φεύγω. Ἀλλὰ θὰ ἔρθουν σὲ λίγο ἄλλοι καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ ἐπιστρέψετε στὰ χωριά σας. Ὑποφέρατε πολὺ, ἀλλὰ οἱ κακοὶ τιμωρήθηκαν!

Ζωηρὲς ζητωκραυγὲς κάνουν τὴ σπηλιά ν' ἀντηχήσῃ,

ἀλλὰ ὁ Ζορρό δὲν ἔχει καθόλου καιρό. Ἐχει ἐπιβάλλει τὴν τιμωρία ποὺ ἄξιζε στοὺς δουλεμπόρους. Τώρα πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ τὴ δική του διαφυγή.

Κυκλωμένος

ΕΧΟΝΤΑΣ τοὺς ἄντρες του μαζί του, ὁ σεγιὸρ Περὲθ εἶχε φτάσει στὸ χεῖλος τῆς Χαράδρας τοῦ Σκελετοῦ. Ὁ Ἐλ Ρέϋ, παρὰ τὶς συστάσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἔχει ἀρνηθῆ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ καὶ ἔχει χαθῆ ξανά μέσα στὴν ἀδισαπέραστη ζούγκλα, μολονότι οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι βέβαιοι ὅτι παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τους.

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς Χαράδρας, ἀκούγεται ξαφνικὰ μιὰ ριπὴ αὐτομάτου καὶ τὴν ἀκολουθεῖ μιὰ ὀχλοβοὴ ποὺ ἔρχεται θαιρρεῖς ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο γίνεται ἡσυχία. Καὶ πάλι ὅμως ἀκούγονται δυνατὲς φωνὲς ποὺ φαίνονται σὰν ζητωκραυγὲς. Οἱ ἀστυνομικοὶ, ξαπλωμένοι στὸ ἔδαφος, κυττάζουν πρὸς τὰ πίσω προσπαθώντας νὰ διαπεράσουν τὸ σκοτάδι τῆς Χαράδρας. Ξαφνικά, μιὰ φωτεινὴ τρύπα φαίνεται ν' ἀνοίγῃ στὸ πλευρὸ τῆς χαράδρας. Καὶ μιὰ μορφὴ, ποὺ ὁ Περὲθ θὰ ξεχώριζε ἀνάμεσα σὲ χίλιες ἄλλες, βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ μὲ ἀπίστευτη εὐκινησία ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ ἀνεβαί-

ύοντας πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκονταν οἱ ἀστυνομικοί.

Ἐκροβολισθῆτε!, διατάζει ὁ Περὲθ στοὺς ἄνδρες του. Θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ προχωρήσῃ ἀρκετά, καὶ ὕστερα θὰ τὸν κυκλώσουμε τελείως.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὀπισθοχωροῦν δεκαπέντε μέτρα ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς χαράδρας, καὶ ἀραιοῦν ἔτσι πὺ νὰ σχηματίσουν ἡμικύκλιο.

Κάποιος ἑλαφρὸς θόρυβος ποὺ ἀκούγεται δίνει στὸν Περὲθ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ Ζορρὸ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους.

— Παραδώσου, Ζορρό!! φωνάζει θριαμβευτικά. Εἶσαι κυκλωμένος!

Σιωπὴ ἀκολουθεῖ τὰ λόγια του.

* * *

Ὁ Ζορρὸ βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Στὴ βιασύνῃ του νὰ φύγῃ ὅσο μπορούσε πιὸ γρήγορα, δὲν σκέφθηκε νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπὸ διαφορετικὸ δρόμο στὴ χαράδρα. Αὐτὸ ὅμως μπορεῖ νὰ τοῦ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβᾶ. Ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν ἀστυνομικῶν καταλαβαίνει ὅτι εἶναι κυκλωμένος. Μόνο ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν ἀντιπάλων του τοῦ δίνει κάποιαν ἐλπίδα ὅτι ἴσως μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ. Ἀλλὰ ξαφνικὰ πετρώνει στὴ θέσι του. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουν ἀνάψει τοὺς ἠλεκτρικοὺς τοὺς φανούς, καὶ εἶναι πιά ζήτημα δευτερολέπτων ἢ ἀνακάλυψί του. Ὅμως ὄχι! Ἡ ἀσυνήθιστη ὄρασί του, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διακρίνῃ μιὰ

σκιά ποὺ κινεῖται πίσω ἀπὸ ἕνα ἀστυνομικό. Μιὰ σκιά ποὺ τοῦ φαίνεται γνώριμη, γιατί κι' ἄλλες φορές τὴν ἔχει δεῖ. Εἶναι ἡ σιλουέττα μιᾶς γυναίκας, ποὺ τοῦ φάνηκε χρήσιμη σὲ πολλές δύσκολες περιπτώσεις. Ὁ Ζορρὸ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ξέρῃ ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ μυστηριώδης γυναίκα. Ἀλλὰ τὴν συναντᾷ πάντα κάτω ἀπὸ συνθήκες ποὺ δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ. Τὸ μόνο ποὺ ξέρει, εἶναι ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τὴν ἔχουν βγάλει Νάγια μὲ τὸ βέλος γιὰ τὴν καταπληκτικὴ τῆς εὐκινησία καὶ ἐπειδὴ τὸ πρόσωπό της εἶναι πάντα σκεπασμένο μὲ πυκνὸ βέλο. Νάγια εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γρήγορα φίδια τῆς ζούγκλας τοῦ Ἀμαζονίου.

* * *

— Παραδώσου γιατί θὰ ἀρχίσουμε νὰ πυροβολοῦμε, ξαναφωνάζει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ παίρνει ἀπάντησι. Ἀλλὰ ὄχι ἐκείνην ποὺ περιμένει. Ἀπὸ κάπου δεξιά του ἀκούγεται καθαρὰ ὁ ἦχος ἑνὸς χτυπήματος ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ. Ὑστερα, ἕνα περίεργο μελωδικὸ σφύριγμα ὑψώνεται στὸν ἀέρα.

— Ἡ Νάγια μὲ τὸ βέλο!, μουρμουρίζει ὁ Περὲθ.

— Ἡ Νάγια μὲ τὸ βέλο!, φωνάζει ἕνας ἀστυνομικὸς πιὸ πέρα.

— Ἡ Νάγια! Ἡ Νάγια!, φώναξαν κι' ἄλλοι δύο.

Χωρίς νὰ περιμένουν διαταγή, οἱ ἀστυνομικοὶ ὁρμοῦν πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς καὶ τοῦ σφυρίγματος. Ἀντὶ ὅμως νὰ βροῦν τὴ μυστηριώδη γυναίκα, πού, φορῶντας ἓνα μαγιὸ ὡς μόνο κάλυμμα καὶ ἔχοντας τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο μὲ ἓνα πυκνὸ βέλο, ἔχει πολλές φορές στὸ παρελθὸν ἔρθει σὲ βοήθεια τοῦ Ζορρό, βρίσκουν ἓναν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τοὺς ἀναίσθητο ἀπὸ ἓνα φοβερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

— Ξέφυγε πάλι!, βρυχᾶται λαχανιασμένος ὁ χοντρὸς ἀστυνομικός. Καὶ νὰ δῆτε πού...

Μιὰ τρομαγμένη γυναικεία κραυγὴ ἀκούγεται ἀπὸ μακριά, πολλαπλασιασμένη ἀπὸ τὴν ἠχὴ τῆς ζούγκλας.

— Ροζίτα!, ξεφωνίζει μὲ ἀγωνία ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας. Ἡ Νάγια ἐπετέθη στὴν Ροζίτα! Πίσω στὸ ἐλικόπτερο!

Ἡ ἀλλόκοτη
Νάγια

ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ μὲ ἐξαιρετικὴ εὐκινησία καὶ χάρι ἢ γυναικεία μορφή πού εἶναι ντυμένη μόνο μ' ἓνα μαγιὸ καὶ πού ἔχει τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο μὲ ἓνα βέλο, κατευθύνεται πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ ἐλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας. Εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη, ἐπειδὴ μπόρεσε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη νὰ βοηθήσῃ τὸ Ζορρό πού εἶχε

κινδυνεύσει. Καὶ ξέρει ὅτι ὁ Ζορρό τὴν εἶδε!

Τί νὰ σκέπτεται ἄραγε ὁ Ζορρό γιὰ τὴ γυναίκα πού οἱ Ἰνδιάνοι εἶχαν ὀνομάσει Νάγια, δίνοντάς της τὸ ὄνομα τοῦ πιὸ γρήγορου καὶ πιὸ φαρμακεροῦ φιδιού;

Ἡ καρδιά της χτυπάει πιὸ γρήγορα στὴ σκέψι τοῦ γίγαντα μὲ τὴ Χρυσὴ Μάσκα. Θὰ μάθαινε ἄραγε ποτὲ τὴν ταυτότητά του; Θὰ μπορούσε νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ὅπως τὸν ἀγαπάει αὐτή, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ ποιὸς εἶναι;

Τρέχοντας, φτάνει στὸ ἐλικόπτερο, καὶ σκαρφαλώνει εὐκίνητα στὴν κενὴ θέσι τοῦ πιλότου. Μὲ γρήγορες κινήσεις φορεῖ πάνω ἀπὸ τὸ μαγιό της τὸ φόρεμα πού βρίσκεται στὸ κάθισμα. Βγάζει ὕστερα τὸ βέλος καὶ τὸ κρύβει σὲ μιὰ μυστικὴ τσέπη της. Καί, χαμογελῶντας μέσα στὸ σκοτάδι, ἢ Νάγια, ἢ Ροζίτα ὅπως τὴν ξέρουν οἱ γνωστοί της στὸ Μανάους, βγάζει μιὰ κραυγὴ πού ἀκούγεται σὰν κραυγὴ τρόμου. Ὑστερα, γέρνει στὸ κάθισμα καὶ παίρνει στάσι λιποθυμισμένης.

Δυνατὰ ποδοβολητὰ ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ καὶ σὲ λίγο τὸ ἐλικόπτερο κυκλώνεται ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Τελευταῖος φτάνει ὁ σενιὸρ Περὲθ ἀγκομαχῶντας ἀπὸ τὸ τρέξιμο.

— Ροζίτα! Κόρη μου!, φωνάζει μὲ ἀγωνία.

— Δὲν ἔχει τίποτα, κύριε

δισικητά, τὸν πληροφορεῖ ἕνας ἀστυνομικὸς ποὺ σκαρφάλωνει στὸ ἐλικόπτερο. Λιπόθυμη εἶναι μονάχα. "Α! Σὺ νέρχεται κιόλας!

Ἡ Ροζίτα πραγματικὰ σαλεύει ἀνοίγει τὰ μάτια της. καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι της.

— Τί συνέβη, παιδί μου; Τί ἔπαθες; ρωτᾷει ἀνήσυχα ὁ χοντρὸς ἀστυνομικὸς.

— Μιὰ γυναίκα... ἀρθρώνει ἡ Ροζίτα, δῆθεν τρομαγμένη ἀκόμα. Μιὰ γυναίκα μὲ βέλο! Σκαρφάλωσε στὸ ἀεροπλάνο καὶ βρέθηκε ξαφνικὰ μπροστά μου... Φοβήθηκα πολύ!

— Τὴν εἶδες ποὺ πῆγε; ρωτᾷει ὁ Περέθ.

Ἡ Ροζίτα κουνᾷ ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

* * *

Ἡ πνιγμένη κραυγὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ δέχθηκε τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι τῆς Νάγιας, διάλυσε τὸν κλοιὸ τῆς ἀστυνομίας. Ὁ Ζορρό δὲν περιμένει νὰ δῆ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀθόρυβα καὶ γοργὰ ξεκινᾷ τρέχοντας καὶ

καλύπτει μέσα σὲ μερικά λεπτά τὴν ἀπόστασι ποὺ τὸν νωρίζει ἀπὸ τὸ ξέφωτο ὅπου ἔνει ἀφήσει τὸ ἐλικόπτερό του. Ἐτοιμάζεται νὰ σκαρφάλωση στὸ Σιωπηλὸ Πουλί γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴ Κάζα ντὲς Ὀμπρες, ὅταν μιὰ λαρυγγώδης φωνὴ ἀκούγεται καὶ ἕνας ἀληθινὸς γίγαντας προβάλλη ἀπὸ τὰ σκοτάδια καὶ στέκεται ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸ ἐλικόπτερο.

— Ὁ Ἐλ Ρέϋ!, προφέρει ὁ Ζορρό.

— Ἐλ Ρέϋ βρίσκει Ζορρό!, κάνει ὁ ἀγριάνθρωπος τῆς ζούγκλας. Ἐλ Ρέϋ σκοτῶσει Ζορρό!

Ὁ Ζορρό νοιώθει τοὺς μῦς του νὰ σφίγγονται. Τί πρέπει νὰ κάνῃ τώρα; Ὅπως ἦρθαν τὰ πράγματα, δὲν ἔχει οὔτε στιγμὴ νὰ χάσῃ, ἂν θέλῃ νὰ βρῖσκεται στὸ σπήτι του ἐγκαίρως. Ἀλλὰ ὁ ἀγριάνθρωπος δὲν τὸν ἀφίνει νὰ συνεχίσῃ τίς σκέψεις του. Κιρατώντας στὸ χέρι του τὸ μαχαίρι του προχωρεῖ ἀπειλητικὰ καὶ σιωπηλὰ ἐναντίου του.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ἐ.

Ἐφτά ὀλόκληρα χρόνια κύκλοφορεῖ τὸ μοναδικὸ πατρι-
ωτικὸ περιοδικὸ τῶν Ἑλληνόπουλῶν,

ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ!

Οἱ ἀριστουργηματικὲς του περιπέτειες ἔχουν συναρπάσει
ὡς τώρα χιλιάδες χιλιάδων ἀναγνώστες. Στὴν κάθε του
σελίδα βρίσκει κανεὶς πλοκή, ἀγωνία, χιούμορ καὶ μένει
κατάπληκτος μπροστὰ στὰ κατορθώματα μερικῶν ἡρωϊκῶν
Ἑλληνόπουλων ποὺ ἔταξαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν ἐλευθερία
τῆς πατρίδος τους, ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς Ἴταλοὺς καὶ
Βουλγάρους. Μὴν ξεχνᾶτε νὰ διαδίδετε τὸν ΜΙΚΡΟ ΗΡΩΑ
σὲ φίλους καὶ γνωστοὺς σας. Εἶναι τὸ καλύτερο καὶ τὸ
φθηνότερο περιοδικό.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί ἀναγνώστες μας ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, «Μικροῦ Ἡρώος», «Γκρέκο», «Υπερανθρώπου», «Ταρζάν» κλπ. μποροῦν νὰ τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, Ἀθήνας καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βεσιζέλου κατ' Ἐυριπίδου γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παν. Χρηστάρα, Πλ. Ἀγ. Νικολάου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΠΑΤΡΑΙ: Βιβλιοπωλεῖον Νικ. Παπαχρήστου, Ἀγ. Νικολάου 16.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΛΑΡΙΣΑ: Χαρτοπωλεῖον Π. Σακκᾶ, Κεντρικὴ Πλατεία

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθ. Παπαδογιάννη, Πλ. Ὀμονοίας.

ΔΡΑΜΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Γιανοππούλου.

ΚΟΖΑΝΗ: Βιβλιοπωλεῖον Θ. Παπαϊωάννου, Β. Γεωργίου 4.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου, Σ. Πάππα 50.

ΦΑΡΣΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τσανακόπουλου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΧΑΡΤΟΥΜ: Πρακτορεῖον Ἐφημερ. Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀγγέλου Πολίτη, Λεύκωνος 20.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άρ. τεύχους 1 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Τò 2ο τεύχος του «Ζορρό τής Ζούγκλας», που κυκλοφορεί τήν έρχόμενη ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, με τόν τίτλο:

Η ΝΑΓΙΑ ΔΡΑ!

Είμαι άνώτερο άπό τò πρώτο! Ό Ζορρό, ό μυστηριώδης προστάτης τών κατατρεγμένων και τών άδικημένων με τή χρυσή μάσκα, κατηγορείται για ένα έγκλημα που δέν έχει κάνει! Και, για να άποδείξη τήν άθωότητά του και να τιμωρήση τόν άληθινò έγκληματία, ρίχνεται σε μιá καταπληκτική περιπέτεια και παίξει τή ζωή του κορώνα-γράμματα! Στην περιπέτεια αύτή παίξει βασικό ρόλο και ό μυστηριώδης «θηλυκός Ζορρό», ή αίνιγματική Νάγια με τò Βέλο, ή άλλόκοτη γυναίκα με τò μελωδικò σφύριγμα...

Κανένας δέν πρέπει να χάση τò 2ο τεύχος του ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ!

ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΒΟΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕΡΑΥΝΟΥ, ΒΡΟΥΣΕ ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΡΟΣΩΠΟ ΠΟΥ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΔΗ ΠΟΤΕ... ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΨΥΘΙΡΙΖΑΝ ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΚΑΡΜΑ ΟΜΟΡΦΙΑΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΑ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΟΥΣΕ ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΚΛΑΣ.

ΠΡΟΣΕΧΕ ΚΑΠΤΑΙΝ!
ΑΚΟΜΗ ΚΙ Ο ΑΕΡΑΣ
ΨΙΘΥΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝ-
ΔΥΝΟ...

ΣΑΧΛΑΜΑΡΕΣ ΛΕΣ
ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ
ΚΙΤΟ, ΕΠΙΡΡΕΑΖΕ-
ΣΑΙ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΙΘΑ-
ΓΕΝΕΙΣ, ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΚΑΜΜΙΑ ΓΡΙΑ..

ΜΑ ΣΤΑΣΟΥ.
ΑΚΟΥ...

ΦΩΝΕΣ! ΒΡΥΧΝΟΜΟΙ! ΓΡΗΓΟΡΑ
ΚΙΤΟ ΚΑΠΟΙΑ ΦΑΣΑΡΙΑ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΑΙ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...